

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 503

De Familiediamanten van Baron Vermin

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE FAMILIEDIAMANTEN VAN BARON VERMIN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Wild op het spoor.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks elf uur 's avonds, toen twee chic gekleede heeren Regentstreet, een der voornaamste straten van Londen, afwandelden en ten slotte stilhielden voor een tamelijk smal, maar fraai heerenhuis, dat, naar uit de koperen naamplaat viel op te maken, bewoond werd door Lord William Aberdeen, den bekenden, vrijgevigen, maar overigens als een weinig zonderling bekend staanden filantroop.

De langste der twee heeren, gekleed in rokcostuum, waarover hij met de onnavolgbare gracie, die het geheim van den waren adel schijnt te zijn, een lange, zwart lakensche met donkerroode zijde gevoerde cape droeg, haalde een ring, waaraan zich slechts enkele sleutels bevonden uit den zak en opende de deur. Onmiddellijk klonk een kort, knappend geluid en uit den knop van den wandelstok stroomde een schitterende stalenbundel, die gericht werd op een hoek der vestibule, zoodat de schakelaar van het elektrische licht direct zichtbaar werd. Een oogenblik later baadde de vestibule in een zee

van licht en kon men de beide binnentredenden goed waarnemen.

Lord Aberdeen, een rijzig man met doordringende, grijze oogen, die somtijds een glans als van staal konden aannemen, kon hoogstens een jaar of veertig geweest zijn. Zijn gitzwart haar begon aan de slapen eenigszins te grijzen, terwijl zich aan de ooghoeken die haast onzichtbare, maar voor den goeden waarnemer toch onmiskenbaar kleine huidplooitjes begonnen te vertoonen, door den volksmond zoo karakteristiek met den naam kraaienpootjes aangeduid. Hij scheen een weinig in gepeins verzonken en had al geruimen tijd geen woord gesproken tot zijn metgezel, die thans naast hem op de groote, dikke gangmat stond.

Deze metgezel was wel bijna een hoofd kleiner en liet, toen hij zijn glanzenden, zijden hoed afnam een donkerblonden haarbos zien, waaronder een paar blauwe oogen lachend de wereld inkeken. Hij was de vriend en secretaris van Lord Aberdeen, diens tweede ik, zijn

rechterhand en onmisbare hulp bij talloze gelegenheden. Geheel officieel Londen kende den vriendelijken jongen man en hij stond buitengewoon gunstig aangeschreven bij tal van liefdadigheidsgenootschappen en dergelijke, die over de mildheid van Lord Aberdeen geen klagen hadden en wiens giften hun altijd werden toegezonden door diens secretaris, Charly Brand, die zijn geldzendingen altijd vergezeld liet gaan van een hoffelijk briefje.

Ook hij was gekleed in rok, waarover hij een heel dunne, donkerkleurige overjas, met cape had geslagen.

Zonder een woord te spreken gingen beiden de marmeren met een rooden peluchen looper bekleede trap op naar een hooger gelegen verdieping. Boven gekomen werd opnieuw een schakelaar omgedraaid, het licht in de vestibule beneden gedoofd en de plafonniers boven ontstoken. Alles ging zóó kalm en zeker, zóó vanzelfsprekend, dat men onmiddellijk den indruk moest krijgen, dat in dit fraaie heerenhuis de nieuwste vindingen waren toegepast, de vindingen van de moderne techniek, die het leven van den mensch op elk oogeblik van den dag en nacht verfraaien en verangamenen.

En zoo was het ook inderdaad. Lord Aberdeen gold voor zijn vriend als een soort duizendkunstenaar. En met reden. Niet zoodra was in de vaktijdschriften de beschrijving van een of andere nieuwigheid op mechanisch of electricch gebied verschenen, of Lord Aberdeen schafte zich de benoedigde werktuigen en materialen aan en zelden duurde het langer dan een paar dagen of zijn huis was wederom verrijkt met een nieuwe uitvinding, die, gevoegd bij de vele andere toepassingen, die in den loop der jaren waren aangebracht, het geheel tot een soort tooverpaleis maakten, en waar men slechts op dezen knop behoefde te drukken of dien schakelaar om te draaien, om datgene in werkelijkheid te zien, wat slechts de stoutste fantasie zich in overmoedige oogenblikken durfde denken.

Het gebeurde echter vaak, dat Lord Aberdeen van al die nieuwe uitvindingen een weinig afkeerig scheen en de voorkeur gaf aan het eenvoudige bestaan van de meeste stervelingen. Zoo was het ook heden avond met hem gesteld en om die reden had hij dan ook gebruik gemaakt van de trap en niet van de electriche lift, die hem in

een oogwenk naar boven had kunnen voeren.

Beiden traden een groote, eenvoudige, doch fraai gemeubelde kamer binnen. Het vertrek was als heereerkamer ingericht en in een der hoeken stonden twee fraai gebedeldhouwde bureaux-ministries aaneengeschoven, de werktafel van Mylord en zijn secretaris.

Zij lieten zich elk in een der reusachtige met leer bekleede clubfauteuils neervallen, na zich van hoed en overjas te hebben ontdaan. Nog steeds hadden geen van beiden een woord gesproken, ofschoon Brand nu en dan steelsgewijze een blik wierp op zijn vriend om als het ware diens gemoedstoestand van het gelaat af te lezen.

Lord Aberdeen scheen in diep gepeins verzonken en het duurde wel tien minuten voor hij zijn hoofd ophief en zijn oogen, die al dien tijd niets schenen te hebben gezien, weer den ouden levendigen glans vertoonden.

— Bah! Muziek maakt sentimenteel, Charly, begon hij op luchtigen toon, — hoe vond jij van avond Paderewski?

— In één woord schitterend! Ik weet niet wat ik meer moet bewonderen, zijn gaven als componist of als pianist. Ik vond de uitvoering van zijn Menuet onovertroffen; zelden heb ik van een stuk muziek zóó genoten!

— Zoo is het mij vanavond ook gegaan, Charly en daarom zal ik zorgen, dat zoo iets niet meer voorkomt. Het brengt allerlei zonderinge gedachten in je hoofd en je gaat je zelf afvragen of het leven, dat ik leid niet veel beter had kunnen besteed worden, door het aan de kunst te wijden.

— Aan de kunst te wijden?

Brand deed die vraag op zoo komische wijze en bleef na het uitspreken van die woorden zoo grappig met een open mond zijn vriend aankijken, dat deze plotseling het uitproestte en lachend zeide:

— Charly doe gauw je mond dicht of ik gooi er een aardappel in. Vreeselijk, wat heb je zóó een intelligent gezicht!

Brand begon nu ook te lachen en de stemming was ineens omgedraaid.

— Maar alle gekheid op een stokje, Edward, je sprak daarevan van — aan de kunst wijden — wat bedoelde je daar eigenlijk mede? Was je dat ernst?

— Ongetwijfeld. Ik was zoeven volstrekt niet in een stemming om te schertsen en meende

wat ik zeide. Ik heb in mijn jeugd een zeer deugdelijke muzikale opleiding genoten, maar mijn — hm — bijzondere neigingen hebben mij een anderen kant opgedreven, zoodat ik niet eens meer weet of ik nog wel tot musicceeren in staat zou zijn. Maar we zullen het toch voor de aardigheid eens beproeven; ik ben er nu juist in de stemming voor en zoo'n gelegenheid mag niet verzuimd worden.

De lezer zal misschien met eenige verwondering hebben kennis genomen van het feit, dat Brand zijn vriend met den naam Edward aansprak, in plaats van William, zooals men had mogen verwachten. Toch was dit iets heel gewoons. De naam William Aberdeen was niets anders dan een schuilnaam van den Grootten Onbekende, den Gentleman Inbreker, van John Raffles, eigenlijk geheeten: Lord Edward Lister. Deze man, een genie, zooals de wereld er weinige gekend heeft, was zelfs voor zijn vriend en secretaris, die hem toch dagelijks gadesloeg, een raadsel, elken dag bijna ontdekte hij een nieuwe zijde aan zijn karakter en telkens werd hij zoo mogelijk met nog meer respect jegens zijn patroon die tevens zijn vriend was, vervuld. Ook dezen avond zou hij hem weer verbaasd doen staan.

Raffles, — wij zullen hem thans zoo noemen — had de breede schuifdeuren geruischloos van een doen schuiven door even op een onzichtbare veer te drukken, die zich in een der zijpaneele bevond en trad de achter zijn studeervertrek gelegen kamer binnen.

Deze kamer was zeer rijk gestoffeerd; er hingen kostbare schilderijen aan den wand, die met een fraai soort gobelin was bekleed, de voet zonk als het ware weg in een dik, mollig tapijt, dat een stemmig doch fraai Perzisch patroon vertoonde, terwijl een albasten schaal, die van de zoldering hing en waarin eenige krachtige electrische lampen gloeiden, een zacht, gelijkmatig licht verspreidde.

Raffles nam plaats voor den fraaien, palissanderhouten vleugel en liet zijn lange, spitse, fraai gevormde vingers eenige oogenblikken als tastend over de toetsen gaan, toen, plotseling, schitterde een vreemd vuur in zijn grijze oogen, met een krachtig, doch soepel gebaar sloeg hij eenige accoorden aan en weldra klonk de teedere, innige melodie van Paderewski's Menuet door de kamer.

Charles Brand, die hem gevolgd was en al zijn bewegingen met onverholen verwondering had gadeslagen, stond als versteend. Midden in de kamer, zonder ook maar een enkele beweging te maken, had hij de oogen strak gevestigd op den man achter het instrument en dronk de zoete tonen, die hij er aan ontlokte, in. Tot tweemaal toe speelde hij de melodie over, tot hij plotseling met een paar ruw aangeslagen accoorden eindigde, opstond en zich in een fauteuil wierp.

Enige oogenblikken was het stil in de kamer, toen scheen Brand langzaam uit de betoovering, waarin de muziek hem gevangen had, te geraken en hij naderde zijn vriend, die stil voor zich uit zat te staren.

— Dat was mooi, Edward, bij den hemel, dat was mooi! Dat was zelfs mooier dan van Paderewski zelf! Je bent een muzikaal genie en ik vind...

— Ja, jij vindt natuurlijk ook, dat het een schande is, dat ik dat gedeelte van mijn opvoeding zoo schandelijk verwaarloos, — zei Raffles bijna ruw — en daarom, zooals ik zooeven al reeds opmerkte, zal ik maken, dat zoo iets niet meer voorkomt. We gaan voorloopig niet naar 'n concert. Ik zelf zou er misschien den smaak van beet krijgen en zoodoende die arme artisten, wier bestaan dikwijls toch al niet te rooskleurig is, concurrentie aan gaan doen, terwijl ik mijn andere gaven veel beter kan besteden om rijke nietsnutters van een gedeelte van hun geld te ontlasten en dit ten goede te laten komen aan liefdadigheidsinstellingen en hospitalen, terwijl het tevens mijn zucht naar 'avonturen bevredigt. Dus, genoeg daarvan en geen woord meer er over. — Laten we nu eerst zien wat de post van avond heeft gebracht.

Deze woorden sprak hij, toen Caston, zijn getrouwe en eenige kamerdienaar, na bescheiden op de deur getikt te hebben, op een zilveren blad eenige brieven, couranten en tijdschriften binnenbracht.

De beide vrienden staken een sigaret op en waren weldra met het uitzoeken der papieren bezig.

Plotseling slaakte Raffles een uitroep, die eenigszins aan verwondering had kunnen doen denken, als dit niet al te ongerijmd ware geweest tegenover een man, die zijn zenuwen zoo volmaakt in bedwang had. Hij had een groot

te enveloppe in de hand, aan den achterkant waarvan Brand een gouden baronnenkroontje zag schitteren. Binnen enkele oogenblikken had Raffles kennis genomen van hetgeen de enveloppe bevatte en keek hij Brand met een paar oogen, die van ingehouden humor schitterden, aan. Raffles was weer de oude!

— Zeg Charly, begon hij — heb je er deze week niet over geklaagd, dat het hier in Londen een beetje eentonig begon te worden?

— Ja zeker — luidde het antwoord — en dat is toch ook zoo. Ik ben heelemaal niet afkeerig van een beetje kalme en rust, maar dan liefst ergens buiten in de bosschen of aan het strand. Waarom gaan we niet eens een maandje naar een van je buitenverblijven in Kent of naar een gezellige badplaats, Brighton b.v.? Vervelen behoeven we ons daar niet, want het is, zooals je je nog wel herinneren zult, menigmaal gebeurd, dat we daar een of ander fijn avontuurtje beleefden, dat we zoo „en passant” mee konden pikken. Heb je daar misschien een uitnodiging voor iets dergelijks, dat je het gesprek daar zoo ineens op brengt?

— Juist geraden, Charly, maar nu moet je nog eens je best doen en ook eens trachten te raden wat voor een soort uitnodiging het is.

— Ja, dat is me ook een opgaaf, hoe kan ik dat nu in 's hemelsnaam raden.... wacht eens, zou het ook kunnen zijn.... hier begonnen de oogen van Brand ondeugend te schitteren, want hij had steelsgewijze een blik geworpen op de enveloppe, die niet de adreszijde naar boven op den grond was gegleden en gezien, dat er een Nederlandsche postzegel op geplakt was.... zou het ook kunnen zijn, dat die uitnodiging van een vriend uit Holland kwam?

Nu was het Raffles' beurt om verbaasd te zijn en onwillekeurig keek hij zijn secretaris een oogenblik met open mond aan.

— Gauw dien mond dicht, Edward, of ik gooi er een aardappel in, — zei Brand ondeugend en beide mannen barstten in een gezonden schaterlach uit. Op dat oogenblik zag Raffles de op den grond gevallen enveloppe en begreep, dat Brand hieraan zijn wijsheid dankte.

— Maar ik zal toch op je moeten letten, je wordt een volleerd detective, Charly, zei Raffles, toen ze uitgelachen waren.

— En nu ter zake; ja, ik heb een uitnodiging

gekregen van Baron Villefranche Vermin de Ranchatte Néancourt, om....

— He, van wien, wat, hoe, waarom? Grootte goden, wat een naam! Dien kan geen sterveling onthouden.

— Neen, Charly, daar heb je gelijk in, ik kan het ook niet en wanneer me eens een ouden dag beschoren is en ik me uit de wereld terugtrek, dan denk ik de rest van mijn levensdagen te besteden om dien naam te leeren onthouden. In afwachting daarvan zal ik me maar houden aan mijn gewoonte en dat heerschap eenvoudig baron Vermin noemen. Ken je Fransch, Charly?

— Nu, dat weet je toch wel, Edward, antwoordde Brand op verwijtenden toon.

— Ja natuurlijk, neem me niet kwalijk, maar geeft je die naam Vermin dan niets te denken? Wat beteekent Vermin in het Fransch?

— En ik dacht, dat die baron in Nederland woonde?

— Jawel, maar hij is van Fransche origine; vooruit kom op met je Fransche taalkennis.

— Vermin, dat is.... dat is.... o, ja, ik weet het al, dat is ongedierte....

— Juist. Ongedierte. En in figuurlijken zin: Uitvaagsel, gespuis. Nu, dat komt goed uit en wat mij betert, vervolgde Raffles met z'n tanden op elkaar geklemd, mag je hem zoo in werkelijken en figuurlijken zin aanspreken, het past voor allebei.

— Zóó, is het in diè dagen! Dus mijnheer de baron is zooveel als een schurk of iets van dien aard.

— Iets van dien aard? Hij is de grootste schurk, die er op Gods mooie wereld rondloopt en nog wel een van het soort, waarop de justitie geen of weinig vat heeft.

— Zoo, het spijt me dat van je te hooren, ik had al gedacht, dat we een uitstapje gingen maken naar Holland. Ik zou het wel leuk gevonden hebben, want ik ben er, geloof ik, nog nooit geweest en Holland moet heel mooi zijn.

— Maar wie zegt dat, beste jongen? Ik ga er integendeel wèl naar toe. En jij gaat met me mee. Ik heb met m'n baron nog een heel oude rekening te vereffenen en dat kan ik en passant opknappen.

— Mag ik ook weten hoe het komt, dat hij je zoo ineens uitnodigt. Is daar een bijzondere reden voor?

— Ja zeker, zijn dochter gaat trouwen en nu

heeft hij al zijn adellijke vrienden uitgenoodigd om het feest luister bij te zetten.

— En wanneer vindt het feest plaats?

— Over drie dagen.

— O, dan hebben we nog den tijd.

— Dat wil zeggen, Charly, jij hebt zeker den tijd, maar ik heb nog het een en ander te doen en we dienen er toch den dag van te voren heen te gaan.

— Dus overmorgen?

— Neen, eigenlijk morgenavond, want ik heb heel veel zin om met een van de booten van de Batavierlijne te gaan, die op Rotterdam varen.

Dat moet om dezen tijd van het jaar een heel leuk tochtje zijn.

— Dus we gaan niet met den „Duivel der lucht”, onze trouwe vliegmaschine?

— Neen, ik denk het niet. Wil jij Henderson nog even laten weten, dat hij morgen Gaston moet helpen met de koffers in te pakken? En wat zou je er verder van zeggen als we eens naar bed gingen? Het is al laat en ik heb morgen nog heel wat te doen.

Een kwartier later was alles in huis stil, de bewoners waren ter ruste.

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk II.

Geheimzinnige voorbereidingen.

Toen Charles Brand den volgenden ochtend de eetzaal binnentrad, zag hij onmiddellijk, dat Raffles reeds ontbeten had. De kamer was leeg en blijkbaar was zijn vriend dus reeds uitgegaan, iets dat betrekkelijk zelden voorkwam en Brand dus stof tot denken gaf. Hij begon te ontbijten, maar het smaakte hem niet en telkens vroeg hij zich af wat toch wel de reden kon zijn, dat Raffles er zoo vroeg en zonder hem ervan in kennis te hebben gesteld, op uitgetrokken was. Hij riep zich het gesprek van den vorigen avond weer voor den geest, maar hoe hij ook vorschte en zocht, hij kon niets vinden, dat er op wees, dat er belangrijke gebeurtenissen op til waren. Wel herinnerde hij zich, dat Raffles er van gesproken had, dat hij den tijd, die hem nog scheidde van hun uitstapje naar Holland, noodig zou hebben om het een en ander te verriichten, maar hij had hierop niet veel acht geslagen en herinnerde het zich pas nu hij er ernstig over nadacht. Toen hij gedaan had, belde hij en Gaston verscheen.

— Weet je ook waar Mylord naar toe is gegaan, Gaston? Tot mijn verwondering zie ik, dat hij al uit is gegaan, terwijl mij niets bekend is van een bijzonder geval. Is er vanochtend ook iets gebeurd, dat hierop betrekking kan hebben?

— Neen, mijnheer! Niets bijzonders. Mylord kwam al heel vroeg beneden, ontbeet vlug en ging heen, nadat hij heel vluchtig de post had ingezien.

— Was daar ook misschien iets bijzonders bij?

— Niet dat ik weet, mijnheer. Mylord scheen in een uitstekend humeur te zijn, hij floot een wijsje, toen hij de kamer uitging, maar hij scheen wel een beetje haast te hebben.

— Dank je, Gaston, we zullen maar kalm afwachten, wanneer Mylord weer thuiskomt. Daarvan heeft hij zeker niets gezegd?

— Niets, mijnheer.

Hiermede was het gesprek afgelopen en Gaston ging de kamer uit om pas terug te keeren, en het servies op te ruimen, nadat Brand naar het studeervertrek was gegaan, om zich aan zijn bezigheden te begeven.

Die bezigheden waren niet gering en alleen een handig en geroutineerd man als Charles Brand kon er zoo vlug mede over weg, dat hij nog genoeg van zijn tijd overhield om zijn vriend op diens meestal avontuurlijke tochten te vergezellen. In de eerste plaats werden alle dagbladen bij de vorige numers gevoegd, daar zij later in groote deelen, elk een kwartaal bevattend, werden ingebonden. Dit werd pas gedaan, nadat alle onderwerpen behoorlijk in een

bijzonderen klapper waren geregistreerd. Dit was een van de tijdroovendste bezigheden en het duurde eenigen tijd vóór hij er mede gereed was. Toen hij het laatste onderwerp had ingeschreven, sloeg de klok in de gang juist half elf.

Brand stond op en liep de kamer een paar malen heen en weer om zijn beenen wat uit te strekken. Toen hij zich weer aan zijn werk wilde begeven en naar zijn lessenaar toeging, bedacht hij zich een oogenblik en ging het versprek uit.

De waarheid was, dat hij zich niet op zijn gemak gevoelde. Gewoonlijk verrichtte hij zijn bezigheden in tegenwoordigheid van Raffles en ofschoon de beide vrienden dan gewoonlijk weinig spraken, werkte het gezelschap van den intelligenten man zoo kalmereend op zijn zenuwen, dat hij deze kalme werken tot de aange naamste van den dag was gaan rekenen. Nu Raffles er niet was gevoelde hij dit als een leegte en hij besloot eens op informatie uit te gaan.

Gaston, dien hij eerst aansprak, wist echter nog van niets, zoodat hij een praatje ging maken met Henderson, die bezig was met het onderhoud der automobielen in de garage achter in den tuin. Zonder zijn vragen op den man af te stellen begreep Brand weldra, dat Henderson van niets wist, zoodat hij ook van hier onverrichterzake moest terugkeeren. Zuchtend besloot hij zijn werkkamer weer op te zoeken. Op zijn weg daarheen, moest hij voorbij het tuinhuis, dat aan de garage grensde en waaronder het geheime laboratorium was gelegen, waar Raffles zijn meeste uitvindingen had uitgedacht en gewoonlijk ook zelf had uitgewerkt. Want Raffles was een bekwaam en praktisch technicus, die zoo weinig mogelijk aan anderen overliet, niet alleen om hetgeen hij gevonden had zooveel mogelijk geheim te houden, maar ook om absoluut zeker van alle onderdeelen te zijn.

Zonder dat hij hiervoor een bepaalde reden had, zwierf Brand het tuinhuis in en liet zich even in een der gemakkelijke rieten stoelen zakken. Eenige oogenblikken zat hij zoo in gepeins verzonken, tot hij plotseling het hoofd oprichtte alsof hij scherp naar iets luisterde. Zijn ge oefend oor had een zwak geluid opgevangen, hetwelk hij trachtte te identificceeren. Het klonk als een zacht tikken, niet regelmatig als van een of ander uurwerk, maar bij tusschenpoozen en met ongelijke snelheid.

Zou Raffles dus thuis zijn? Deze vraag stelen en te trachten haar beantwoord te krijgen was voor Brand hetzelfde en het volgende oogenblik had hij een geheime veer laten werken, waardoor zich een tegel in een hoek van den vloer verhieft, vervolgens om een onzichtbare as draaide, waardoor een opening ontstond, die via een stevig trapje van dun maar stevig staal, naar beneden voerde. Toen hij het trapje was afgegaan, liet hij het geheime luik weer werken en draaide toen eerst het elektrische licht op.

Het was een voorzorgsmaatregel, die de beide vrienden nimmer verzuimden te nemen, zelfs al was er niemand, zoals ook thans, aanwezig om hen mogelijkervijze te bespieden.

De eikenhouten deur met zwaar ijeren beslag, die toegang gaf tot het eigenlijke laboratorium, was gesloten en Brand gaf het gewone sein om binnengelaten te worden. Hij drukte op den knop boven den elektrischen schakelaar en een geel lampje begon te gloeien. Hij wist, dat ditzelfde ook binnen geschiedde en hij wachtte op het ontgloeien van het groene lampje ten teekenen, dat het sein gezien was en de zich aanmeldende binnen zou worden gelaten. Maar wie beschrijft de verbazing van Brand toen niet het groene lampje, maar het roode begon te gloeien ten teekenen, dat hij, die zich daarbinnen bevond niet gestoord wenschte te worden. Dat was gedurende zijn langdurige samenwerking met Raffles nog pas één keer gebeurd en wel gedurende het begin van hun verbond, toen Raffles Brand een paar keer op de proef had willen stellen.

Brand gevoelde zich teleurgesteld. Had hij het vertrouwen van zijn vriend verloren? Waarom was hij vanochtend uitgegaan, zonder hem daarvan iets te zeggen? En waarom was hij vervolgens weer even geheimzinnig thuis gekomen en had hij zich, zonder er iemand van in kennis te stellen, in zijn laboratorium opgesloten? Dat was nog nooit gebeurd en Brand gevoelde een lichten wrevelf over zich komen. Dit duurde echter maar een oogenblik, want nadat hij even zijn gezond verstand had laten werken, begreep hij, dat dit niet zou zijn geschied als Raffles daar geen bijzondere reden voor had en hij besloot weer naar zijn werk terug te keeren. Het was al een heele geruststelling voor hem, te weten, dat Raffles thuis was.

Toen Brand weer voor zijn lessenaar zat, be

gon hij onmiddellijk de ontvangen brieven in te schrijven, en daarna op te bergen. Sommige hadden een kort antwoord noodig, dat hij op de schrijfmachine tikte en op den lessenaar van Raffles ter teekening legde. Toen dat afgelopen was, begon hij aan de tijdschriften. Dit was altijd het aangenaamste deel van zijn arbeid. Want vóór de afleveringen in te schrijven en op te bergen, keek hij ze in en een ieder die de geïllustreerde Engelsche bladen kent, weet, dat men hiermede geruimen tijd geamuseerd kan zijn.

Aldus ging het ook Brand. Een uur verliep vóór hij er weer aan dacht op de klok te zien. Het was dicht bij twaalfen, toen hij het laatste tijdschrift uit zijn hand legde. Hij constateerde zuchtend, dat hij nog steeds niets van Raffles gehoord had en begon de nummers in te schrijven, toen hij plotseling bemerkte, dat een der tijdschriften ontbrak. Hij ging onmiddellijk naar beneden om te informeeren bij Gaston of dit nummer misschien niet bezorgd was geworden, maar Gaston, die nooit iets hoorde of zag wat hem niet direct aanging, wist van niets, zoodat Brand besloot te telefoneeren naar den boekhandelaar, die de abonnementen bezorgde. Hem werd echter de besliste verzekering gegeven, dat het tijdschrift bij de andere was geweest, doch dat een tweede exemplaar binnen het half uur zou kunnen worden bezorgd. Brand accepteerde dit aanbod echter niet, daar het hem te binnen schoot, dat Raffles' afwezigheid met het ontbreken van dit tijdschrift in verband kon staan, m.a.w. dat zijn vriend het tijdschrift had meegenomen: Hij begaf zich nu naar boven, naar de „Sterrenwacht," inspecteerde daar de instrumenten en toestellen en ziende dat het fraai weer was, besloot hij de lunch te gaan gebruiken in de Windsor Club, de inwendige hoop koesterende, dat Raffles daar ook omstreeks dat uur zou verschijnen.

Dit geschiedde echter niet en Brand moest zijn tweede ontbijt in eenzaamheid nuttigen. Na een wandeling langs de Serpentine in Hyde Park keerde hij naar huis terug; de ware animo was er niet; hij liep zich een weinig te versvelen. Thuis was alles kalm en rustig. Gaston was bezig met het pakken der koffers. Henderson was uitgegaan. Toen hij het tuinhuis binnenliep, hoorde hij nog steeds flauw het onregelmatige tikken, ten bewijze, dat Raffles zijn ar-

beid, welke die dan ook wezen mocht, nog niet gestaakt had. Hij ging naar zijn kamer en overlegde met zich zelf, waarmede hij zich dien middag zou bezighouden. Bedenkende, dat hun uitstapje hen op een nog nauwelijks betreden terrein zou brengen en dat het toch altijd goed is den omtrek te verkennen, ging hij naar de kaartenkamer om daar een groote, zeer duidelijk bewerkte kaart van Nederland te raadplegen.

Het kasteel van Baron Villefranche aangeduid op de uitnodigingskaart met den naam „Huize Geerenstein" vond Brand op de kaart aangetekend tusschen Utrecht en Amersfoort; hij wist, dat dit een der mooiste plekjes is van Nederland en wreef zich in de handen bij het vooruitzicht van eenige dagen landelijk genoegen. Toen inziende, dat hij den geheelen middag op zich zelf zou zijn aangewezen, daar nog niets er op wees, dat Raffles te voorschijn zou komen, nam hij daarom een der pas verschenen boeken van een bekend auteur uit de bibliotheek, wierp zich in een fauteuil en begon te lezen. Het duurde niet lang of het boek gleeed hem uit de vingers; Morpheus had zich over den armen banneling ontfermd en hij bleef een paar uur slapen, zóó diep als alleen een gezond mensch, wiens geweten door niets wordt verontrust, kan slapen.

Toen hij de oogen opsloeg wees de pendule, een prachtig ouderwetsch uurwerk, versierd met bronzen en vergulden figuren uit het Fransche empire-tijdperk, vier uur. Bina op hetzelfde oogenblik trad Raffles de kamer binnen. Hij zag er opgewekt uit en knikte zijn vriend en secretaris met een oolijken glimlach toe.

— Een uiltje geknapt, Charly? Nu, je hebt gelijk, hoor, ik zou het in jou plaats ook hebben gedaan, het is geen manier om iemand zoo'n heelen dag aan zijn lot over te laten.

Deze scherts van Raffles sneed Brand eigenlijk den pas af om naar de reden van zijn afwezigheid te vragen en Brand besloot kalm af te wachten of zijn vriend er zelf over zou beginnen. Maar dit gebeurde niet.

Brand had 's morgens reeds met eenige verwondering gezien, dat er dien dag thuis gedieneerd zou worden, iets wat zelden gebeurde, wanneer de vrienden op reis gingen, maar het scheen, dat Raffles dit uitstapje naar de overzijde van het Kanaal als iets heel gewoons be-

schouwde en dus alles zijn gewonen gang liet gaan. Zij dineerden vroeg en de maaltijd verliep onder vroolijke, ongedwongen gesprekken, ofschoon Raffles met geen woord rept over zijn geheimzinnige bezigheden van dien dag.

Na het diner volgden de gebeurtenissen elkaar snel op. De koffers werden gehaald en de inhoud vluchtig gecontroleerd en in orde bevonden. Daarna verscheen Henderson met de Rolls Royce, den snelsten wagen van de garage, om hen naar Folkestone te brengen, waar zij de nachtboot zouden nemen naar Rotterdam. Terwijl Gaston en Brand bezig waren met de koffers, zette Raffles zich voor zijn bureau, nam zijn bloenote en stelde met behulp van zijn cos-deboekje, dat hem nooit verliet, een cijfertelegram samen, dat hij aan Gaston overhandigde om het direct na hun vertrek te verzenden. Enkele oogenblikken later waren zij onderweg.

Na een verrukkelijken rit door het schoone Graafschap Kent kwamen zij te Folkestone aan en scheepten zich onmiddellijk in. Hun twee-persoons hut was ruim en comfortabel ingericht en nadat zij hunne koffers gerangschikt hadden, begaven de vrienden zich aan dek. Zij hadden nog een half uur den tijd vóór de boot zou vertrekken en kortten zich den tijd met op het dek heen en weer te wandelen en het drukke gedoe, dat het vertrek van een boot altijd vergezelt, gade te slaan.

Het was op dat oogenblik, dat Raffles begon te spreken over het onderwerp, dat Brand ondanks zichzelf geheel vervulde, n.l. de geheimzinnige teruggetrokkenheid van Raffles gedurende den dag.

— Charly, — aldus begon Raffles — je zult het alles behalve aardig van me hebben gevonden, dat ik je vandaag zoo aan je lot heb overgelaten, zonder je de reden daarvan mede te deelen. Je hebt vanochtend toen je in het portaal van het laboratorium het roode lampje zag gloeien, je zelf afgevraagd wat me in 's hemelsnaam bezieldde om zoo tegen m'n gewoonte in me op te sluiten en te gaan werken, zonder jou op de hoogte te stellen.

Brand maakte een afwerend gebaar, dat zijn vriend stuitte.

— Neen, Charly, je behoeft je niet te verontschuldigen, ik vind dat heel begrijpelijk, ik zou in jou plaats hetzelfde hebben gedaan en je zult me moeten toegeven, dat ik den spijker

op den kop heb geslagen. Zeg eens of het niet waar is?

— Ja, nu je het me zoo op den man afvraagt — antwoordde Brand — moet ik eerlijk bekennen, dat ik aanvankelijk een beetje onstemd was, een beetje wrevelig, maar ik liet gelukkig gauw mijn gezond verstand werken en ging toen begrijpen, dat je voor dit alles een gegronde reden moest hebben, zoodat mijn onterredenheid spoedig plaats maakte voor berusting, zooals een waardig... secretaris past.

— Ho, ho, Charly, niet zoo officieel asjeblijft. Zeker, je bent mijn secretaris, maar toch alleen van wege een praktische verdeling van werkzaamheden, boven alles ben en blijf je mijn vriend en dat ik je in alles vertrouw, zal ik je nu gaan bewijzen. Kijk eens, wat zeg je hiervan?

Hij haalde zijn bloenote uit zijn binnenzak en liet Brand den doorslag zien van het cijfertelegram, dat hij, vóór zij Londen verlieten had opgesteld.

Brand nam het aan, zette zich op een der banken, die op het wandeldek stonden en begon het te ontcijferen. Raffles keek intusschen over de reeling naar het drukke gedoe op de kade, dat door de vallende duisternis langzamerhand aan zijn oogen werd onttrokken.

Het duurde niet lang of Brand gaf hem zijn bloenote terug. Raffles keek hem lachend in het verwonderde gelaat.

— Ik moet je eerlijk zeggen, Edward, ik snap er geen bl... van, ik...

— Kalm aan, beste jongen, blij bedaard, ik zal je uit den droom helpen. Zooals je gezien hebt is dit een telegram aan Scotland Yard, waarin ik onze geachte politie-organisatie den raad geef iemand naar Huize Geerenstein te zenden, omdat daar een groote diefstal op het punt staat te worden gepleegd door een internationalen dief van reputatie met wiens arrestatie ze een prachtige slag kunnen slaan.

— Ja, dat heb ik gezien, hernam Brand, maar in de eerste plaats vraag ik me af, hoe je dit weet en ten tweede om welke reden je tussehen beiden komt, dat is toch je gewoonte niet.

— Dat zal ik je vertellen, Charly, schenk me even je onverdeelde aandacht.

Midderwijl waren de touwen, die het schip aan de kade meerden, los gegooid en was de tocht naar Holland in goeden ernst aangevan-

gen. Raffles keek om zich heen en zag, dat op een enkelen passagier na, allen, die aan 'dek hadden vertoefd, naar beneden waren gegaan, om den overtocht in hunne hutten en als het kon slapende te volbrengen.

Op het dek heen en weer wandelende in den zoelen Augustusnacht, terwijl een zacht windje van landzijde hunne wangen streelde, konden de beide vrienden ongestoord praten, zonder vrees behoeven te koesteren, dat hun gesprek door onbescheiden ooren zou worden opgevangen.

— Kijk eens, Charly, zooals je weet, heb ik dien ouden zondaar van een baron naar wiens kasteel we op het oogenblik onderweg zijn, een schavuit genoemd en niet zonder reden. Hij is niets meer of niets minder dan een parvenu, die door zijn geld een armen adellijken bloedverwant van zijn vrouw heeft kunnen overhalen diens adelsbrieven te verkoopen. Hij heeft er, tusschen haakjes, schandelijk weinig voor betaald, maar zijn bod werd aangenomen, omdat zijn bloedverwant, om zijn naam en eer te redden, direct een zekere som gelds noodig had om eenige eerschulden te betalen. Hij wist dat en profiteerde van de gelegenheid. Hij is nu, ook in rechten, het hoofd van het verarmde geslacht geworden en kan het zonder wroeging aanzien, dat alle baronnen, freules en jonkers van zijn naam armoe lijden. Hij trekt er zich niets van aan. Daar komt nog iets anders bij. Eenigen tijd geleden heeft hij een onverwachte erfenis gekregen, n.l. een familiekleinood, bestaande uit een diadeem van platina, bezet met diamanten van het zuiverste water, waaronder een van bijzondere grootte. Het is de z.n. „Florentijner” en op drie na de grootste diamant der wereld. Zijn naam draagt hij sinds den tijd, dat hij in het bezit was van de rijkste familie in Florence, de Medici. Vroeger heeft de diamant behoord aan Karel den Stoute van Bourgondië, die hem in den slag van Granson verloor. Een zwarte soldaat vond hem, maar verkocht den edelsteen, de waarde er niet van kennende, voor een florijn, vandaar den naam Florentijner. Hij is toen in handen gekomen van verschillende meer of minder beroemde personen, tot hij eindelijk in het bezit geraakte van het geslacht Villefranche de Vermin. Toen hij dit familiestuk erfde, dacht de geheele familie, dat onze nieuwbakken baron er hun allen een

zekere vergoeding in geld voor zou aanbieden, maar: ho, maar! alles is bij het oude gebleven. Om nu dien ouden schurk voor zijn inhalignheid te straffen, ben ik op de gedachte gekomen om van mijn verlijf op zijn landgoed gebruik te maken, om het diadeem weg te nemen, dan zal ik het met de arme bloedverwanten wel goed maken.... Ik weet alleen nog niet hoe ik de zaak zal inpikken.

— Maar beste Edward, dat telegram aan Scotland Yard dan? — vroeg Brand. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik er niets van begrip. Je komt er tegenover mij eerlijk voor uit, dat je nog niet weet, hoe je de zaak zult aanpakken en nu ga je bovendien nog de politie waarschuwen om een oog in het zeil te houden, ik ben de kluts kwijt.... en jij, geloof ik, ook.

— Neen, Charly, dat ben ik niet. Ik vond het niet eerlijk tegenover me zelf om daar in een vreemd land, waar niemand mij kent en waar bijna nooit een belangrijke diefstal geschiedt, zoodat de waakzaamheid van de politie bij dien stand van zaken wel moet verslapt zijn, of tenminste niet zoo groot kan zijn als b.v. bij ons in Engeland, ik zeg, ik vond het niet eerlijk om daar misschien maar zoo heel gemakkelijk, mir nichts, dir nichts, een grooten slag te slaan en daarom besloot ik de politie te waarschuwen. Ik heb dat gedaan ter wille van de sport, want je weet, niet waar, hoe moeilijker een geval is, hoe meer ik me er toe aangetrokken gevoel. Maar, je moet me even excuseeren, Charly, ik moet een radio-telegram aan den marconist brengen.

Voor Brand kon antwoorden, was Raffles al weg. Zijn vriend, alleen gebleven, ging voort met het dek op en neer te wandelen. Hij was in diep gepeins en trachtte een oplossing te vinden voor de handelwijze van Raffles, die hij zelfs voor zijn vriend, wiens daden altijd iets bijzonders hadden, toch wel wat heel zonderling vond.

Hij was slechts een paar minuten alleen geweest, toen hij Raffles weer zag naderen.

Zonder een woord te spreken overhandigde hij zijn secretaris zijn bloenote met den doorslag van het radiogram, dat hij zoo even verzonden had. Wederom ging Brand aan het ontcijferen; hij was er spoedig mee klaar, want het bevatte slechts enkele woorden. Na de ontcijfering las hij met half luide stem:

„Politie Bureau Scotland Yard Thames Em-
bankment Londen Afdeling Internationale
„Recherche. Beschouw mijn vorige tele-
„gram als niet afgezonden. Hulp overbo-
„dig. Jansen.”

— Wat beteekent dat nu weer, Edward? Heb je je bedacht en werk je toch maar liever zonder een hinderlijk politietoezicht? Nu, ik voor mij vind dat je daarin groot gelijk hebt. Wie weet hoe 'n moeilijk geval het wordt, zelfs al kun je geheel vrij werken!

Raffles begon te lachen.

— Maar beste Charly, nu moet ik bekennen, dat je me toch een beetje tegenvalt wat menschenkennis betreft. Je vergeet één ding n.l. dat politieagenten, zelfs al zijn zij nog zoo knap, toch ook maar menschen zijn en alle gebreken hebben, die des menschen zijn. Stel je nu eens voor, dat jij een telegram ontvangt van een onbekende, want die naam Jansen is natuurlijk gefingeerd. Ik heb dien naam gekozen, omdat er honderden, neen duizenden menschen in Nederland zijn, die zoo heeten; hij is er net zoo algemeen als Brown of Smith bij ons. Welnu, stel je voor, dat jij een telegram krijgt met zoo'n algemeen, niets zeggenden naam ondertee kend. Je denkt natuurlijk aan een mystificatie en deponceert het regelrecht in de prullenmand. Maar krijg je nu daar vlak bovenop een telegram met dezelfde onderteekening, dat het tegenovergestelde inhoudt van het eerste, dan krijgt de zaak onmiddellijk een verdacht tintje en zoodra het dat heeft, dan wordt er aandacht aan gewijd. Je zult zien, dat ik gelijk heb.

— Je hebt gelijk, Edward, maar ik begrijp nog altijd niet, waarom je de politie er bij wilt hebben.

— Dat heb ik je al gezegd, beste jongen, ter wille van de sport! Maar hoe zou je het vinden als we eens naar beneden gingen, onze hut opzochten en trachten wat te slapen?

— Mij goed, Edward, ofschoon ik nog niet den minsten slaap heb.

— Neen, dat begrijp ik, als je zoo den halven dag hebt verslapen, dan kan je 's avonds gemakkelijk wakker zijn. Maar ik heb een welbesteden dag achter den rug en verlang naar m'n mandje.

— Goed, dan gaan we maar, ofschoon ik je zeker nog wel even er aan mag herinneren, dat

je me nog steeds niets verteld hebt van je werkzaamheden van vandaag. Of was het je bedoe ling die nog geheim te houden?

— Vindt je het erg vervelend, Charly, als ik daarop bevestigend antwoord? Je moet goed begrijpen, waarom ik er de voorkeur aan geef om er voorloopig nog niet over te spreken. Niet zoozeer om het geheim te houden, als wel om een reden van persoonlijke ijdelheid. Wat zal ik je zeggen, we zijn allemaal menschen en hebben allen onze zwakheden en een van m'n zwakheden is, dat ik niet graag een échec lijd. Ik ben vandaag met iets bezig geweest, dat me daar ginds op Geerenstein waarschijnlijk uitstekend tepas zal komen. Zooals ik je zei, weet ik nog niet hoe ik daar werken moet, dat zal van de situatie en allerlei omstandigheden afhangen. Maar hoe zich een en ander ontwikkelen zal, dāt wat ik heb vervaardigd, zal ongetwijfeld een waardevol instrument in mijne handen blijken te zijn. A propos, hoe vindt je dit? Ik wil het als huwelijksgeschenk aan de bruid geven.

Dit zeggende haalde hij een klein étui uit zijn vestzak, opende het en hield het Brand voor.

Deze slaakte een zachten kreet van verwondering. In het geopende étui rustte op het blauw fluweelen bekleedsel een eenvoudige, smalle gouden ring, maar bezet met een prachtige grooten diamant van het edelste water. In de stralen van de enkele electrische lampen, die tegen de zoldering van het wandeldek gloeiden, straalde en flonkerde het juweel met een zeldzamen gloed.

— Ik ga er hoe langer hoe minder van begrijpen, Edward, zei Brand, zijn vriend verbaasd aanzien, terwijl deze het étui weer in zijn vestzak stak. Je bent op weg om baron Vermin een stel kostbare diamanten, waar hij volgens jou meening geen recht op heeft, af te nemen en tegelijkertijd ga je zijn dochter een prachtig en kostbaar kleinood schenken. Is dat niet een beetje met elkaar in strijd?

— Zoo oogenschenlijk wel, beste jongen, maar ik redeneer zoo: Zijn dochter, die tus schen haakjes een allerliefst meisje is, kan 's niets aan doen, dat haar vader zoo'n gierige schurk 's en zou misschien niets liever willen: dan een ieder het zijne geven. Daar zij zijne enige erfgename is, moet zij door mijn — hm — laten we zeggen: operatiën, nolens volens afstand doen van de familiédiamanten, die ar

ders zeker eens haar deel zullen worden. Om haar nu eenigzins schadeloos te stellen voor dit verlies, wil ik haar dezen ring offereeren. Ik vind dat een staaltje van mijn plicht.

Al pratende waren de vrienden de groote trap, die naar beneden voert, genaderd en deze afdalende zwegen zij, deels om de slapende pas-

sagiers niet in hun rust te storen, deels om zichzelf niet te verraden.

Een half uur daarna lagen beiden in hunne kooien en lieten zich door de regelmatige bewegingen van het schip, dat zacht schommelde op den korten golfslag van „Het Kanaal,” via Droomland naar de Hollandsche kust voeren.

Hoofdstuk III.

Rumor in casa.

Het oude, eenigszins bouwvallige gebouw van Scotland Yard, waar de Engelsche politie, die over de geheele wereld beroemd is van wege de vele en ingewikkelde gevallen, die door de leden van haar corps tot oplossing zijn gebracht, tot voor eenige jaren gevestigd was, heeft sedert eenigen tijd plaats moeten maken voor een mooi, in grijzen natuursteen opgetrokken gebouw, dat het Thames Embankment te Londen tot sieraad strekt en waar alle leden van het corps ruim en comfortabel in gehuisvest zijn.

Het front had het voorkomen van een deftig heerenhuis en niets verried den ingespannen en onafgebroken arbeid van hen, die daar binnen werkten. Een in uniform gekleede agent stond voor de deur op post, maar dit was meer om aan een oude traditie getrouw te blijven of om onbekende bezoekers den weg te wijzen, dan uit een oogpunt van veiligheid, want niemand zou het in zijn hoofd halen zich in het hol van den leeuw te wagen. De agent drentelde heen en weer en... gaapte. Ja, hij gaapte, want er was niets, dat zijn aandacht eenigermate kon boeien, geen vreemdheid meldde zich aan, zelfs geen telegramjongen kwam zijn missieve afgeven. Dit laatste was ook niet noodig.

Zooals vanzelf spreekt was het huis van alle moderne technische hulpmiddelen voorzien, de gewone telegrammen werden via een eigen lijn van het hoofdtelegraafkantoor ontvangen, terwijl een machtige antenne, die zich op het dak verhieft er op wees, dat draadlooze telegrammen zoowel ontvangen als verzonden konden worden.

Het was omstreeks zeven uur 's avonds, dat het eerste telegram, dat Raffles verzonden had van het Hoofdtelegraafkantoor werd getelefoneerd. De dépêche kwam in handen van den

dienstdoenden inspecteur, die het onmiddellijk begon te ontcijferen. Hij was hier geruimen tijd mede bezig, want het was nogal van eenigen omvang. Toen hij klaar was, las hij het uitgewerkte stuk nog eens over vóór het naar den dienstdoenden chef te brengen. Het luidde:

„Politiebureau Scotland Yard Thames Embankment Londen Afdeling Internationale Recherche. Een lang gezocht misdadiger van internationale reputatie is van plan bij gelegenheid van het huwelijk van Freule Vilefranche Vermin op het kasteel Geerenstein, nabij Utrecht, Holland, de familie-diamanten van dit geslacht, welke een waarde van meer dan een en een kwart miljoen vertegenwoordigen, te stelen. Zend bekwaaam detective, Jansen.”

De inspecteur, Stone geheefden, bracht het telegram naar de kamer van den dienstdoenden chef. Deze was niet aanwezig, zoodat hij het stuk op diens bureau deponeerde en een perspapier er op plaatste. Hij verliet het vertrek, keerde naar zijn kamer terug en zag, dat zijn diensturen voor dien dag verstreken waren. Hij ruimde zijn papieren op, nam een cigaret uit zijn koker en wilde die juist aansteken, toen inspecteur Harris, die hem kwam afllossen, binnentrad en hem met een joviaal handgebaar begroette.

Beide mannen waren weldra in een levendig gesprek gewikkeld. Harris had een paar dagen tevoren dienst gedaan bij de opening van een groot stadion, waarop de voornaamste voetbalwedstrijden zouden worden gespeeld, het was bij die opening tamelijk onordelijk toegegaan, er waren meer plaatskaarten verkocht, dan er plaatsen beschikbaar waren, de menigte die in veel grootere massa's was op komen zetten,

dan men verwacht had, was onhandelbaar geworden en de inspecteur had met zijn agenten de grootste moeite gehad om de menigte in bedwang te houden. Hij vertelde dit in kleuren en geuren en met veel grooter levendigheid dan men van een flegmaticken Engelschman zou verwachten, aan zijn collega, die er zijn hem wachtenden maaltijd bijna voor vergat, tot deze zich plotseling herinnerde, dat hij op een bepaald uur een afspraak had, die hij niet mocht verzuimen en inderhaast afscheid nam en vertrok.

Een en ander was oorzaak, dat hij vergat zijn collega op de hoogte te stellen van het pas ontvangen cijfertelegram, waarover hij nog niet met den chef had gesproken. Hij herinnerde zich dit pas veel later, toen het geen nut meer had op de zaak terug te komen.

Nauwelijks had inspecteur Harris achter zijn bureau plaats genomen, of het brommertje uit de kamer van den chef riep hem daarheen.

Onbewust van hetgeen hem te wachten stond, begaf hij zich naar het vertrek. De dienstdoende chef was een kort, dik mannetje met snorretje, dat nu niet bepaald tot versiering van zijn vrij onbeduidend gelaat bijdroeg.

— Waarom, mijnheer Harris — aldus begon de chef, die vanvege het kneveltje naar den zeer toepasselijken naam Brush luisterde, — waarom mijnheer Harris legt u dit telegram zoo maar, zonder eenige toelichting bij me neer? Ik vraag u meneer, sedert wanneer is dit de gewoonte? Moet ik soms kunnen ruiken waar het vandaan komt of is het overbodig geworden me op de hoogte te stellen. Dat vraag ik u meneer! (Alsof Harris niet bemerkte dat het hem gevraagd werd.) Waarom geeft u me geen antwoord, meneer? (Alsof Harris daartoe tot dusverre in de gelegenheid was geweest!)

— Ik denk, meneer Brush, — aldus begon de overonderde inspecteur....

— Zóó, meneer denkt... nu het zal mij benieuwen te hooren wát u denkt, otschoon dat eigenlijk heelemaal overbodig is; u hebt hier niet te denken, doet u maar eenvoudig wát u plicht is, meneer, dan zal ik wel denken, meneer. Maar ik twijfel er aan of u wel in staat zijt te denken, nu u niet eens uw plicht kunt doen en zoo maar gewichtige, zeer gewichtige, hoogst gewichtige telegrammen op mijn lessenaar laat neerfladderen, alsof het gewone strooibiljetjes uit een vliegmaschine zijn, zonder één woord

van verklaring er bij te voegen. Ik vraag wat voor een handelwijze dat is, meneer. Waarom geeft u geen antwoord, meneer?

Voor de tweede maal opende inspecteur Harris zijn mond en begon:

— Ik wilde u juist....

— Ja, natuurlijk brulde Brush terug, — ja, natuurlijk, nu ik u op uw sordige handelwijze, op uw meer dan sordige handelwijze, op uw verregaande nalatigheid wijs, ja natuurlijk, nu wilde u juist....

De eerst overblufte inspecteur was onder den woordenstroom van den onhandelbaren en driftigen chef langzamerhand tot bewustzijn gekomen, dat hij hier het slachtoffer was van een grove en onbillijke bejegening, hetwelk hem niet bevreemd zou hebben, indien hij langer op de Yard werkzaam was geweest. Hij was echter pas uit een provincie stad overgeplaatst en nog niet bekend met het zonderlinge humeur van zijn chef. Nu hij de overtuiging had, dat hij hier slechts te maken had met een uitbarsting van een slecht humeur, waarvan hij zich niets behoeft aan te trekken, nam hij een kloek besluit, draaide zich om en verliet, zonder zijn chef den zin, waaraan hij juist bezig was, te laten voleindigen, kalm het vertrek.

Dat was Brush nog nimmer overkomen. Hij, de dienstdoende chef van Scotland Yard werd door een gewoon inspecteur, en nog wel zoo'n groen inspecteur, dat pas van het land was weggehaald met de klei nog tusschen zijn tanden, behandeld alsof hij lucht was... 't Was niet te gelooven....

Eerst werd zijn gelaat rood en daarna purper, toen begonnen zijn oogen nog verder uit hunne kassen te puilen, dan zij in gewone omstandigheden toch al deden, totdat zij dreigden vóór hem op het vloeiblad van zijn lessenaar te vallen, toen lieten zijn bevende handen het telegram, dat hij al dien tijd had vastgehouden, vallen en zakte hij zonder een woord te spreken in zijn bureaustoel, waar hij, met een kermenden zucht voor zich uit begon te staren.

Wanneer de vijanden van den heer Brush hem zoo hadden zien zitten, zouden zij gezegd hebben, dat dit het gewone verschijnsel was, wanneer deze heer in de benauwdheid zat. Of zij gelijk hadden, willen wij in het midden laten, maar het was een feit, op het oogenblik zat Brush in de benauwdheid. Hij had het telegram

gelezen en wist niet wat hij doen moest. Bij vroegere gelegenheden had hij in een dergelijk geval de hulp van hogere autoriteiten ingeroepen, maar hem was toen bedektelijk te verstaan gegeven, dat een dergelijke handwijze geen goed deed aan zijn promotiekansen, zoodat hij begreep dit hulpmiddel niet te kunnen awenden. Hij moest zelf in deze zaak een besluit nemen en daar deinsde hij voor terug. De verwarring waarin hij hierdoor werd gebracht, maakte hem kregel, met het gevolg, dat hij zijn woede koelde op een onschuldige en nog wel op iemand, wiens hulp hij had willen inroepen. Hij begreep, dat hij een geweldigen blunder had gedaan en besloot de fout goed te gaan maken.

Hij ging zoete broodjes bakken.

Hij drukte op den knop van het brommertje, dat in de kamer van den dienstdoenden inspecteur uitkwam, om hem aldus wederom bij hem te roepen.

Inspecteur Harris, die met een eenigszins luid kloppend hart afwachtte wat wel het slot van de historie zou zijn, nu hij zijn onmiddellijken chef zoo zonder omwegen te verstaan had gegeven, dat hij niet wenschte beleedigd te worden door wien dan ook, sprong op en overwoog een oogenblik wat hij zou doen. Hij had geen spijt van zijn handwijze en was onmiddellijk bereid zijn chef de waarheid te zeggen, wanneer deze hem voor zijn gedrag ter verantwoording riep, maar dat, zoo spoedig na het heftige voorval, hij weer naar het chefbureau werd geroepen, vond hij toch minder aangenaam. Hij had een stille hoop gekoesterd, dat zijn gedrag den chef aan het denken zou hebben gebracht en dat deze, zijn ongemotiveerde drift inziende, hem voorloopig met rust zou hebben gelaten. Zooals gezegd, kende hij het karakter van zijn chef niet en wist dus ook niet, dat hij juist datgene had gedaan, waarvoor Brush ontzag had. Alleen door krachtig op te treden konden men een dragelijken omgang met dien man hebben.

Schoorvoetend begaf hij zich naar het vertrek van zijn chef.

— Zoo, mijnheer Harris, is u daar, dat is goed. Willen we even dit telegram behandelen, dat u zoo juist op mijn schrijftafel hebt gelegd, terwijl ik even afwezig was?

— Brush stemt als het zoete geffuit van een vogelaar en Harris wist aanvankelijk niet

wat hij er van denken moest. Hij trachtte zijn chef in de oogen te zien, maar deze hield ze zorgvuldig op het voor hem liggende telegram gevestigd, waaruit Harris begreep, dat hij overwinnaar was gebleven. Hij besloot een verklaring uit te lokken om te voorkomen, dat zich dergelijke tooneelen in de toekomst zouden herhalen.

— Pardon, mijnheer Brush, niet ik heb dat telegram op uw lessenaar gelegd; dat zal geschied zijn door mijn voorganger in dienst, door den heer Stone; hij had mij er nog niet over ingelicht, toen u mij belde....

— Ah, juist, meneer Harris, nu begrijp ik het. Dus u kondet mij niet zeggen, waar het telegram vandaan kwam, toen ik u dat zooeven vroeg.... hml een beetje.... hml.... een beetje driftig vroeg.... maar hadt u me dat dan ook maar dadelijk gezegd....

Harris glimlachte fijntjes, doch gaf geen antwoord.

Brush scheen dit best te vinden en nam het telegram van zijn lessenaar op.

— Wat dunkt u van dit telegram, meneer Harris, u zijt nog wel zeer jong en komt pas uit een provincieplaats, waar gewoonlijk niet zulke gewichtige zaken worden behandeld, maar uw oordeel zal, dunkt me, daarom juist frisch zijn en ik stel er prijs op uw opinie te vernemen. Lees het telegram eens goed over en zeg me u eens hoe u zoudt handelen in dit geval. Zoo iets zal leerzaam voor u zijn.

Harris was niet zoo snugger of hij begreep wat de ander wilde. Hij had al genoeg van zijn collega's gehoord om te weten, dat Brush niet tot de scherpzinnigste leden van het politiecorps behoorde en dat zijn beschermende toon maar lariekoek was. Hij wist natuurlijk van zijn inspecteur doen moest en had de hulp van zijn inspecteur noodig hetgeen, hij, van zelf sprekend, niet wilde bekennen. Harris was niet haatdragend en bovendien ambitieus, hij wilde graag vorderingen maken in zijn beroep en besloot zijn beste beetje voor te zetten. Hij nam het telegram aan en las het eenige keeren over tot hij den inhoud uit het hoofd kende. Toen gaf hij het terug.

— Welnu, meneer Harris, laat eens hooren hoe u er over denkt. Wat zoudt u nu doen als u in mijn plaats waart en een beslissing moest nemen?

Brush waagde het onder het uitspreken van deze laatste woorden zijn ondergeschikte steels

gewijze aan te zien en toen hij bemerkte, dat deze geheel kalm was en niet van zins scheen om op het onaangename geval van zoeven terug te komen, haalde hij weer wat vrijer adem.

— Wel mijnheer Brush, antwoordde Harris, ik zou, even als u ongetwijfeld zoudt doen, de redenen nagaan, de redenen vóór en tegen om het telegram ernstig op te nemen of het als een mystificatie te beschouwen.

— Juist meneer — riep Brush met vreeselijk uitpuilende oogen, terwijl hij met zijn vlakke hand een harden slag op het tafelblad vóór hem gaf, — juist meneer, heel goed, daar zou ik óók mee begonnen zijn.

Die gedachte was natuurlijk volstrekt niet bij hem opgekomen en hij dankte inwendig den hemel, dat die hem zoo'n scherpzinnig inspecteur op zijn weg had gezonden.

— En nu verdor meneer, laat nu eens hooren welke volgens u de redenen vóór en tegen dit telegram zijn. Laat eens hooren.

— Wel mijnheer Brush — aldus ging Harris voort — in de eerste plaats is er alle reden voor dit telegram ernstig op te nemen door het feit van het zenden zelf. Want, zoo vraag ik mezelf af, welke reden kan de afzender er voor hebben gehad, om ons op een dwaalspoor te leiden. Het eenige wat hij er door bereikt is, dat hij een paar van ons een vergeefsche reis naar Holland laat maken en dat is al een heel flauwe aardigheid, vooral als hij, die beetgenomen wordt, niet weet wie de grappenmaker is.

— Juist meneer — balkte Brush, — juist mijn gedachten, ga voort. Dat is dus één reden in het voordeel van het telegram.

Dit zeggende teekende hij met potlood een streepje op het papier, dat vóór hem lag.

— Verder meneer.

— De tweede reden, die in het voordeel van het telegram spreekt, ging Harris voort, is het feit, dat de afzender de politiecode kent....

Harris kon den zin niet volcindigen vanwege den dreunenden slag dien Brush op het blad van den lessenaar deponeerde.

— Prachtig meneer,.... ik wil zeggen, natuurlijk, dat had ik juist willen zeggen. Ik was bang, dat u dat vergeten zoudt en wilde u er aan herinneren om u een beetje op streek te helpen.... Prachtig.... ik bedoel.... zeer juist geredeneerd.... verder meneer....

— De derde reden, die voor het telegram pleit,

— zei Harris rustig, nadat hij even op de lippen gebeten had om een opkomenden glimlach te onderdrukken, de derde reden is het feit, dat een internationale dief wordt gesignaleerd. Dat kan van heel veel belang zijn voor Engeland, daar hij natuurlijk ook wel eens in Engeland zal hebben gewerkt. Er kan dus een heel mooie slag worden geslagen.

— Juist meneer, — zei Brush, zoo heftig met het hoofd knikkend, dat Harris bang was, dat zijn oogen er uit zouden vliegen.

Juist meneer, precies/zoals ik zou hebben geredeneerd, volmaakt mijn gevoelen. Ik ben het geheel met uw redenering eens en we zullen direct een inspecteur en een agent met uitgebreide volmachten naar Holland zenden....

— Pardon meneer, ik ben nog niet uitgesproken, — kwam Harris met een kwalijk verborgen lachje tusschenbeide. — Ik ben nog niet uitgesproken, er zijn ook enige redenen, die tegen het telegram in kwestie pleiten.

— Ha zoo.... hm!... ja natuurlijk.... ik wilde dan ook alleen zeggen, dat er een paar van ons naar Holland moeten worden gezonden, als als.... er geen ernstige redenen tegen blijken te zijn. Laat eens hooren meneer, of de reden, die u tegen het telegram hebt, dezelfde zijn als de mijne....

Harris deed net alsof hij niets van de verwarring van het driftige mannetje, dat zich daar zoo leelijk bloot had gegeven en daar ook van bewust was, had bemerkt en ging onverstoorbaar door.

— De eerste reden ertegen is: Waarom heeft de afzender de Nederlandsche politie niet gewaarschuwd, daar de diefstal toch op haar grondgebied zal plaats vinden, althans als hij zal plaats vinden. Het is natuurlijk mogelijk, dat de afzender niet veel vertrouwen in het Nederlandsche corps heeft, ofschoon daar, volgens mijn meening, niet veel reden voor is, daar men er onlangs een paar gewichtige kwesties, die aanvankelijk zeer duister waren, zeer knap en zeer vlug tot klaarheid heeft gebracht....

— Dat ben ik niet geheel met u eens, mijnheer Harris, — zei Brush, blij een punt te hebben gevonden, waarop hij zijn mindere, die in scherpzinnigheid verre zijn meerdere was, kon tegenspreken. — Dat moet u niet zeggen; tegen het Engelsche politiecorps kan geen enkel ander in het buitenland op

Terwijl hij deze laatste woorden uitsprak, maakte hij een hooft borst onder zijn vestje, zoodat Harris onwillkeurig aan een opgeblazen kikkvorsch moest denken.

— Maar goed, laten we het als een reden, een zeer zwakke reden tegen beschouwen. Verder..

— De tweede reden tegen — aldus ging Harris voort — is, dat hij er niet eerlijk voor uitkomt wie hij is....

— Mis mannetje, mis! — begon Brush, zijn vetten wijsvinger dreigend opstekend en pogend een schalksch lachje te blaten, — mis, hoor, nu toon je dat je het telegram niet goed gelezen hebt.... kijk maar, hier staat zijn naam, heel duidelijk.... Jansen.... kijk maar....

Harris zei niets, maar ging naar een der wanden, waar op een paar planken verschillende zeer dikke boeken stonden. Hij ging even met zijn vinger langs de titels, wipte toen een der minst zware van de plank en keerde met het boekdeel, dat nog van een zeer respectabelen omvang was, naar den lessenaar van Brush terug.

Zonder één woord te zeggen, bladerde hij er even in, vond spoedig wat hij zocht en schoof het geopende boek naar Brush.

— Als u eens even zien wilt, meneer Brush, hier begint....

— O, ik zie het al, in dit Nederlandsche adresboek staan de namen van de Nederlanders, die Jansen heeten, sapperloot....

— Pardon meneer, u kijkt verkeerd....

— Verkeerd?... Wat verkeerd!.... Niks verkeerd!.... Denkt u misschien, dat ik blind ben?....

Brush begon zich weer op te winden en wilde juist zijn inspecteur iets onaangenaams zeggen, toen hij zich bedacht en zweeg.

Harris, die weer deed alsof hij niets had gehoord, wees hem aan, waar hij zijn moest.

— Kijk, mijnheer Brush, hier moet u wezen. Die namen op de voorgaande bladzijde vormen het laatste gedeelte van de namen Janse; ziet u, Janse, zonder n en daar achter komen pas de namen Jansen met een n. Ik ben een tijdje in Holland geweest en wist nog, dat de naam Janse, Jansen, Janssen enz. daar zeer algemeen is, net zoodals bij ons b.v. Johnson.

— O zoo? Zijt u vroeger eens in Holand geweest, nu, dan is het ook geen kunst om dat te weten.... dat wil zeggen.... ik vind het heel gelukkig dat u dat onthouden hebt.... Ja, nu ik

al die namen zie, vind ik ook, dat het er veel op lijkt alsof de afzender zijn naam heeft willen verbergen. Dat is een ongunstig teeken, meneer, Harris, een ongunstig teeken, een heel ongunstig teeken.... verder meneer, verder....

— Verder is er niets tegen het telegram, meneer Brush — zei Harris kalm, tenzij u het als een reden tegen zoudt willen beschouwen, dat de afzender misschien zelf 'n misdadiger is, die de aandacht van zich zelf wil afleiden.... ofschoon... hij 't dan ook best zou kunnen gedaan hebben uit een soort afgunst, uit een soort wraak, omdat men hem vóór is geweest, maar in dat geval is het eerder een reden vóór:

— Ja ja, natuurlijk.... hm!.... een lastig geval, meneer Harris, — zei Brush, terwijl hij opsprong en de kamer begon op en neer te loopen, blijkbaar aan tweestrijd ten prooi.

Harris zag dit zeer goed, maar zweeg. Hij had zijn plicht gedaan en zijn chef moest nu zelf maar weten wat te doen.

— Hm! Een lastig geval.... een zeer lastig geval.... hoorde hij Brush onder het ijsbeeren mompelen.

Na een keer of wat het vertrek op en neer gewandeld te hebben scheen Brush een besluit te nemen.

— U wordt bedankt, meneer Harris, ik zal m'n maatregelen nemen, er moeten twee van onze menschen naar Holland. U wordt bedankt meneer, u kunt wel gaan....

— A propos, mijnheer Brush, — zei Harris, terwijl hij naar de deur ging, — het kan misschien wel aanbeveling verdienen nog eerst even te informeeren of er werkelijk dezer dagen een huwelijk op het slot Geerenstein zal worden gesloten....

— Dat spreekt vanzelf, meneer Harris, dat wou ik juist gaan doen, natuurlijk, dat zullen we eerst doen. Ik zal draadloos seinen aan de Nederlandsche politie....

— Zou het niet beter zijn even aan het stadhuis te Utrecht te informeren, meneer, gewoonlijk weet de politie niets van die dingen af, u moet niet vergeten, dat er nog geen misdaad is gepleegd, dus dat zij geen reden heeft om zich met het sluiten van een of ander huwelijk te bemoeien....

Nu was Brush er toch al heel leelijk ingelopen, maar hij vond het verstandig om dit niet te laten blijken.

— Ja zeker, ja zeker, ik zal seinen naar.... hoe ze u ook weer? U schijnt goed met Holland bekend te zijn....

— Utrecht, meneer. Zeer waarschijnlijk wordt het huwelijk daar burgerlijk voltrokken....

— Ja natuurlijk, Utrecht, ik zal seinen naar Utrecht.... dank u....

Inspecteur Harris zocht zijn kamer weer op en liet de zaak verder aan Brush over.

Nauwelijks echter was hij op zijn kamer en had hij een cigaret opgestoken, toen het brommertje van Brush hem weder naar diens kamer riep.

Harris begon te lachen, doofde zijn cigaret en begaf zich naar zijn chef.

Brush had zijn wandeltocht door de kamer hervat, blijkbaar aan nieuwe besluiteloosheid ten prooi.

— Wat is er van uw dienst, meneer? — vroeg Harris eenvoudig.

— 't Is om er gek van te worden, meneer Harris. Goeie Hemel! m'n kop staat er van in brand. Wat hebben ze er aan me van avond toch zóó te plagen? Leest u dit eens!

Met die woorden reikte Brush aan Harris een nieuw telegram, dat hij zoo juist ontvangen had.

Het was het telegram, dat Raffles aan boord van de boot verzonden had en dat een tegenspraak bevatte van het eerste.

Harris las het, gaf het terug en zeide volmaakt kalm:

— Alweer een reden, die in het voordeel van het eerste telegram spreekt, meneer Brush.

— Een reden er vóór? En het wordt herroepen? U leest de telegrammen heel slecht, meneer Harris....

— Pardon, meneer Brush, ik heb het telegram heel goed gelezen, maar ik redeneer zóó: De internationale dief, waarvan in het eerste telegram wordt gesproken, heeft er de lucht van gekregen, dat zijn plannen aan de politie bekend zijn gemaakt en tracht door dit telegram te verzenden verwarring te stichten. Ik zou maar doen alsof dit telegram niet ontvangen was....

— Ja zeker.... natuurlijk.... dat is ook zoo.... er moeten twee menschen naar Holland.... laat eens zien.... wie komen daar voor in aanmerking?.... Me dunkt u moest maar gaan, u zijt goed in Holland bekend en dat kan te pas komen.... behandelt u de zaak maar

verder.... het is u toevertrouwd....

Brush overhandigde Harris de telegrammen en deze wilde juist naar zijn kamer gaan om zoo spoedig mogelijk voorbereidende maatregelen te treffen, toen hoofdinspecteur Baxter, die dien avond geen dienst had, het kantoor van Brush binnenkwam.

Baxter zag onmiddellijk, dat er iets bijzonders aan de hand was, liet zich de zaak uitleggen, (iets waaraan Brush maar al te gewillig voldeed, om zoodoende een gedeelte van zijn verantwoordelijkheid van zich af te schuiven,) waarna Baxter aan Harris de telegrammen vroeg en ze, na ze ingezien te hebben in zijn zak stak met de woorden:

— Ik ga!

Baxter was de oudste hoofd-inspecteur in dienstjaren en had een grooten invloed op de Yard. Harris, die zich al verheugd had op een uitstapje naar Holland, begreep geen tegenwerpingen te kunnen maken en verwijderde zich.

— Brush, — zei Baxter — telefeer even naar Croydon, dat de vliegmachine gereed wordt gemaakt voor een vlucht over het Kanaal.... nog heden avond. Denk er om: voor twee passagiers, ik ga met Sullivan. Ik heb toevallig in The Illustrated London News van dat huwelijk gelezen. Het zal wel gaan om de familiediamanten van het geslacht Villefranche, die een waarde van één en een kwart miljoen gulden, dat is zoowat honderdduizend pond sterling, vertegenwoordigen. Het huwelijk heeft overmorgen plaats, er is dus geen tijd te verliezen. Ik neem alle verantwoordelijkheid op mij.

Baxter was de kamer uit, vóór Brush had kunnen antwoorden.

— Je hebt m'n zegen, — mompelde deze, blij, dat hij van de verantwoordelijkheid af was. Een oogenblik later was hij met het vliegveld te Croydon in gesprek en gaf het bevel van Baxter door.

En zoo kwam het, dat Baxter en Sullivan, die reeds zoo menigmaal den strijd tegen Raffles hoewel zonder succes hadden aangeboden, hem ook nu weer gingen bestrijden, echter zonder daar het minste vermoeden van te hebben.

Raffles had gelijk gehad. Zijn tweede telegram had den doorslag gegeven; op zijn eigen verzoek ging zijn vijand hem met de snelheid, die een motor van 150 P.K. ontwikkelen kon, tegevoet vliegen.

Hoofdstuk IV.

Het jachtterrein.

De bootreis was door de beide vrienden, Raffles en Brand, zonder dat zij avonturen beleefden, volbracht. Raffles had bij het verlaten van de boot goed uitgekeken of hij misschien ook een bekend gezicht zag onder de menschen, die op de kade het binnenkomen van de boot gadesloegen, iemand van de Londensche recherche bijvoorbeeld. Maar hoe hij ook zocht, hij bespeurde niemand, zoodat hij bij zich zelf uitmaakte dat, of zijn telegrammen de gewenschte uitwerking niet hadden gehad, of dat er te weinig tijd was geweest, om daar ter plaatse aanwezig te zijn. Dit laatste voor het meest aannemelijke houdend, dacht hij verder niet over deze zaak na en ging van boord.

Brand had zich spoedig op de hoogte gesteld van den treinenloop en na verloop van twintig minuten zaten zij in den trein, die hen in Oostelijke richting naar hun doel bracht.

Het gebeurde maar zelden, dat de beide vrienden zoo kalm, zoo op de gewone manier als alle stervelingen reisden en zij genoten zichtbaar van hun uitstapje. Zij hadden aan boord heerlijk geslapen en gevoelden zich beiden zoo frisch als een hoentje.

Te Utrecht aangekomen, maakten zij een korte wandeling door de stad, bezichtigden den wereldberoemden Dom en de grachten, waarna zij zich naar een groote garage begaven, waar zij een automobile huurden, om hen naar Kasteel Geerenstein te brengen.

Het was prachtig weer en de autotocht verrukkelijk. Zij toerden door een mooie streek en Raffles, die zich zelden den tijd gunde het landschap, waardoor hij trok, te bezien, wist thans niet wat hij méér moest bewonderen, de blauwe lucht, het nog frissche groen en den mooien weg, dan wel de eenvoudige bevolking, die de fraaie auto nastaarde en de ouderwetsche boerdertjen, waar zij langs snelden.

Eensklaps kregen zij bij een kromming een open vlakte vóór zich en teekenden zich in de verte een oud grijs kasteel met enkele puntige torentjes tegen den horizon af.

De chauffeur, die zag met vreemdefingen te

doen te hebben, maakte zijn passagiers met een handbeweging duidelijk, dat zij het doel hunner reis naderden en het duurde nu ook niet lang meer, of de auto draaide een beschaduwde laan in, die regelrecht naar den huize Geerenstein voerde.

Zoals het daar midden in een lommerrijk park lag, maakte het een onvergetelijken indruk. Volgens de overlevering bestonden de fundamenten van het kasteel reeds sedert het jaar 1100. Het was één keer verwoest bij een belegering, doch daarna weer in denzelfden trant opgebouwd. In 1626 was het huis opnieuw door een hevigen brand verwoest en had toen eenige jaren als een ruïne de omgeving ontsteld. Bij den dood van den toenmaligen eigenaar was het door den erfgenaam herbouwd en sedert was het onveranderd gebleven. Eenige jaren geleden was het door aankoop in handen gekomen van Baron Villefranche, die het voor een betrekkelijk lagen prijs in eigendom had gekregen en er de zomers doorbracht.

Daar het huis telkens op de oude ijzersterke fundamenten was opgebouwd, had het den oorspronkelijken vorm behouden. Het was het eenige achthoekige kasteel van Nederland; het was van een grijswitte kleur, die verwonderlijk goed bij den vorm paste en was omgeven door een gracht, die bijna verborgen werd door den weelderigen plantengroei op de oevers. Het geheel maakte een vroolijken, bekoorlijken indruk.

Toen het geluid van den hoorn zich deed hooren, scheen op het kasteel onmiddellijk te worden begrepen, dat er gasten op komst waren. Eenige stalknechts haastten zich naar de opruilaan, enkele lakeien in blauwe livrei met witte zijden kousen aan, stelden zich op de marmeren treden van de stoep, "en haje" op, de deur ging open en in den ingang vertoonden zich eenige gestalten. Het waren de bewoners, die de bezoekers welkom kwamen heeten. Het was duidelijk, dat er op veel bezoek werd gerekend.

Onderweg had Brand aan Raffles zts twiſfelſerover te kennen gegeven dat hij welkom zou zijn, daar de uitnodiging sleet aan Lord Wil-

liam Aberdeen was gezonden, maar Raffles had gezegd:

— Charly, maak jij je maar niet ongerust, hoor! Die Lord Aberdeen uitnodigt, krijgt zijn secretaris op den koop toe en als hij hem niet hebben wil, nu, dan krijgt hij den lord ook niet.

Toen zij de marmeren vestibule binnentraden, kwam de heerlijke koelte hen tegemoet. Baron Vermin naderde hen met uitgestoken hand. Hij was een klein, spichtig mannetje met een baksviksneus en een onaangename grijns om zijn mond.

— Ha, mijn waarde Lord Aberdeen, wat ben ik buitengewoon verheugd u te zien. Ja, ja, ik twijfelde er niet aan, dat u aan mijn uitnodiging gevolg zoudt geven. Mag ik u even mijn dochter, de bruid voorstellen.

Er werd gebogen en handen gedrukt.

— Freule, zei Raffles, — mag ik u wel van harte gelukwenschen met uw voorgenomen huwelij. Ik heb de eer en het genoegen nog niet gehad met uw bruidegom kennis te maken... maar... ik geloof, dat ik hem daar juist zie naderen.

Een knappe jonge man kwam met haastige schreden angeloopen, en werd aan Lord Aberdeen met het gebruikelijke ceremonieel voorgesteld.

Al dien tijd had Brand, eennigszins met zijn fijsuur verlegen, achter Raffles gestaan. Deze draaide zich nu om, en Baron Vermin aansprekend, zeide hij:

— Ik kwam hier toevallig in de buurt, baron, en kon het niet nalaten even persoonlijk mijn gelukwenschen te komen aanbieden; tot mijn spijt kan ik echter niet blijven. Zoals u ziet, bevindt zich mijn vriend en secretaris, Charles Brand, in mijn gezelschap en ik kan hem niet in den steek laten....

— Maar, Mylord — riep Baron Vermin met zijn krasse stem uit — wie zou dat van u verlangen? Maar u moogt werkelijk niet zoo maar direct vertrekken. Wij beschikken hier over zeer veel ruimte en er is nog gemakkelijk plaats voor uw vriend ook. Als u dat aangenaam is, noodig ik mijnheer Brand eveneens uit. Les amis de mes amis sont mes amis. N'est-ce-pas?

— In dat geval is het wat anders en zal ik gaarne van uw invitatie gebruik maken, — zei Raffles met een verstolen lachje, dat Brand

niet ontging en dat hem inwendig eveneens deed lachen.

De plichtplegingen van het voorstellen volgden en de beide vrienden konden zich daarop met hunne bagage naar hunne kamers begeven, voorafgegaan door een bediende, die de koffers droeg.

In het midden van de groote hiel, die met ouderwetsche, doch zeer fraaie meubels was gestoffeerd, verhief zich de monumentale, eikenhouten trap, die naar de verschillende étages voerde. Aan den voet van de trap stond een ebbenhouten tafel, waarop een in rood marokkijn gebonden boek lag, het gastenregister.

Vóór hij naar boven ging, nam Raffles de daarevens liggende pen op en schreef zijn naam in. Toen gaf hij de pen aan Brand, om hetzelfde te doen. Toen zijn secretaris de pen wilde aannemen, hield Raffles die vast, zoodoende zijn vriend als het ware dwingend hem even aan te zien. Met een onmerkbaar hoofdbeweging gaf Raffles te kennen, dat Brand zijn bijzondere aandacht aan het boek moest wijden. Brand bukte zich en begon te schrijven.

Achteloos leunde Raffles tegen het tafeltje, maar terwijl zijn secretaris schreef, naderden zijn vingers de voorafgaande bladzijde en bleef eindelijk rusten op een naam, die met duidelijke letters geschreven, als het ware tusschen de andere namen naar voren sprong en Brand las:

Markies de Bratonne.

* Dood kalm en bedaard volgden beide heeren, zonder door een woord of gebaar te kennen te geven, dat zij een bijzondere ontdekking hadden gedaan, den bediende naar boven en naar hunne kamers.

Hiermede troffen zij het zeer. De beide kamers waren met elkaar door een tusschendeur verbonden. Deze deur was gesloten, maar op verzoek van Raffles werd hem de sleutel gebracht, zoodat de beide vrienden voortdurend met elkaar in conversatie konden blijven.

Zoodra zij alleen, gelaten waren en Raffles de deur had gesloten, luisterde hij eenige seconden naar den zich verwijderenden tred van den bediende en gaf daarna Brand een klinkenden klap op den schouder en zich in de handen wrijvende, zei hij:

— Charly, jongen, dat wordt een interessant geval; heb je dien naam gelezen?

— Jawel!

— Nu, en wat zeg je er van?

— Als ik me niet vergis, behoort hij aan iemand met wien je vroeger op niet al te besten voet hebt gestaan, is het wel?

— Juist geraden, mijn jongen. Mijn oude aartsvijand Markies Brattonne.

— Waarom vindt je dat zoo prettig, Edward? want aan je gezicht te zien zou men zeggen, dat je een ouden vriend in plaats van een vijand hebt ontmoet.

— Ja, waarom me dat nu eigenlijk zooveel plezier doet, weet ik ook niet, maar ik heb er zoo'n idee van, dat hij ons nog van nut kan zijn.... halt!.... daar heb ik het....

Raffles zweeg plotseling, boog het hoofd en bracht zijn hand aan de kin, zooals hij altijd deed, wanneer hij diep en ernstig over iets nagedacht:

Zoo bleef hij enkele oogenblikken staan.

Toen begon hij plotseling te lachen, gaf Brand nog een luchtigen klap op den schouder en riep, blijkbaar zeer in zijn schik:

— Maar natuurlijk, wat stom, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht, natuurlijk doet hij het, daarvoor is hij hier....

— Beste Edward, — zei Brand, die de vroolijkheid van zijn vriend met enige verbazing had gadeslagen, — beste Edward, ik zal het je heusch niet kwalijk nemen als je een beetje duidelijker bent, want om je eerlijk de waarheid te zeggen, snap ik er geen zier van.

— Kijk eens, beste jongen, toen de eerste verassing over was, dacht ik er over wat die Brattonne hier zou komen uitvoeren....

— Wel, hij zal uitgenoodigd zijn, evenals wij...

— Natuurlijk, dat snap ik, zonder uitnodiging kom je hier niet binnen. Maar ik bedoel, waarom heeft hij zich laten uitnoodigen? Of, wanneer hij werkelijk als vriend is uitgenoodigd, wat heeft hem dan bezielde om de uitnoodiging aan te nemen? Ik ken Brattonne te goed om niet te weten, dat een verblijf van, al is het ook slechts enkele dagen, in zoo'n eenvoudige, landelijke omgeving als het hier is, niets voor hem is. Hij, de man van de wereld, de alom gevierde, alle vrouwenharten veroverende Markies Brattonne zal zich hier een paar dagen gaan begraven, zonder reden, neen, hoor, ik begrijp, dat daar iets anders achter moest zitten.

— Met je verlof, Edward, maar wij zijn nu toch óók zoo erg eenvoudig niet, om ons zoo

maar een paar dagen te.... hoe zei je ook weer?.... te laten begraven.... en toch zijn we hier....

— Juist, beste jongen, maar hebben wij er dan ook geen reden voor? Wij zijn hier omdat we prachtig wild hebben geroken en markies Brattonne ook.

— Zou hij dus ook....

— Je zegt het, Charly.... hij is hier ook om de familiediamanten.

— Dat is vervelend, vindt je niet?

— Wel neen, Charly, heelemaal niet! Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.

— Ik geloof, dat je een beetje overmoedig bent, Edward, en dat je het niet zoo gemakkelijk zal vallen je prooi te bemachtigen, als je wel schijnt te denken. Het zal je moeite genoeg kosten.

— Integendeel, nu Brattonne er is, kost het me heelemaal geen moeite!

— Waarom niet? Zie je er misschien van af?

— Ja!

— Hé, wat zeg je, zie je er werkelijk van af? Wordt het je te moeilijk?

— Volstrekt niet, ik zie er best kans toe, maar ik zie in, dat ik die moeite volstrekt niet behoef te doen, omdat Brattonne de diamanten zal inpalmnen, zoowaar ik John Raffles heet.

— Dus je laat hem met den buit gaan strijken?

— Ho! ho! Dat heb ik niet gezegd. Ik heb alleen maar gezegd, dat ik nu geen plannen meer behoef uit te denken, hoe ik mij van die diamanten zal meester maken. Dat zal Brattonne wel doen. En ais hij ze heeft, nu.... dan neem ik ze hem weer af. Dat is veel eenvoudiger.

— Ik hoor het je zeggen, Edward, maar ik zie nog volstrekt niet, hoe je dat zult doen.

— Ik ook niet. Maar dat is van later zorg. Eén ding staat bij me vast: Brattonne steelt de diamanten en het eenige, waarvoor ik moet zorgen, is dat het hem niet al te gemakkelijk wordt gemaakt, want dan is er voor mij geen aardigheid meer aan. Daar luidt de gong, Charly, laten we ons gauw verkleeden voor de lunch.

Charles verdween door de tusschendeur in zijn kamer en kwam een kwartier later, frisch geschoren, gewassen en in smoking gekleed te voorschijn. Zijn vriend, die zich eveneens in andere kleederen had gestoken, opende de deur en zij bevonden zich, beneden gekomen, midden tusschen een groot aantal gasten, die volgens

Engelsch gebruik, niet aan elkaar werden voorgesteld. Het scheen wel of deze maatregel juist den prettigen, ongedongen omgang bevorderde, want aan de lunch heerschte een aangename stemming. Er werd aan tafel niet gespecht, maar enkele gasten boden de bruid hunne geschenken aan, welk voorbeeld door Lord Aberdeen werd gevolgd. Het bruidspaar en ook Baron Vermin waren opgetogen over het prachtige geschenk en Brand viel het op hoe de oogen van den ouden, mageren baron van hebzucht glinsterden; het was alsof hij zijn dochter het kostbare kleinood misgunde.

Toen de lunch bijna afgelopen was, noodigde Baron Vermin zijn gasten uit in de kamer tegenover de eetzaal gelegen, de geschenken te gaan bezichtigen, die daar waren tentoongesteld.

Allen voldeden aan dit verzoek.

De kamer was bijna even groot als de eetzaal, doch bevond zich aan de overzijde van de gang. Er waren twee tafels aan elkaar geschoven en op eenige sneeuwwitte, damasten lakens lagen de verschillende geschenken uitgespreid.

Middenn verhieft zich een kastje van vier wanden, die uit spiegelglas bestonden en waar in alles wat de bruid aan goud, zilver en edelgesteente had gekregen, was uitgesteld. In het midden op een rood fluwelen standaard, fonkelde en glansde de diadeem, de beroemde familie-diamanten van het geslacht Villefranche.

Men verdrong zich om deze glazen kast, allerlei uitroepen van bewondering werden gehoord, men was er niet over uitgepraat.

Terwijl alle gasten geheel oog waren voor de kostbaarheden vóór hen, naderde Raffles zijn gastheer en tikte hem op den schouder. Raffles wenkte hem naar een der vensters en zijn stem latende dalen, maakte hij de opmerking, dat hij 't wel wat gevaarlijk vond, om gezien de hooge waarde van de edelsteenen, deze maar open en bloot slechts beschermd doop de fragiele wanden van glas, aan ieders oog bloot te stellen.

— Maar m'n waarde Lord Aberdeen, waar denkt u aan? — krijste het baronnetje. — Ik ken m'n gasten en vertrouw ze allen best in de nabijheid van al dat moois. Er is hier niemand, die van mijn gastvrijheid misbruik zou willen maken, om....

— Dat moet u niet zeggen, baron, hernam Raffles en haalde eenige krantenuitknipsels

uit zijn portefeuille, leest u dit eens en dit.

Het waren berichten van diefstallen van kostbaarheden, gepleegd op een feest door een der gasten, terwijl de gastheer met huisgenooten en andere genoodigden aan tafel zat en duchtig van het druivensap genoten.

— Niet alleen bestaat de kans, — zei Raffles, toen de baron gedaan had met lezen en de uitknipsels terug gaf, — niet alleen bestaat de kans, dat een der gasten het zal wagen, welke kans ik in dit geval inderdaad zeer gering wil noemen, maar een handig buitenstaander, die van het feest gehoord heeft, kan van de drukte en de tijdelijke verstoring van den gewonen gang van zaken gebruik maken. Daarbij komt, dat ik in dit geval het zekere voor het onzekere zou laten gaan. Het betreft hier inderdaad geen kleinigheid, maar een waar vermogen en menig internationaal inbreker zou voor zoo iets een kansje willen wagen.

Baron Vermin scheen door de woorden van Raffles aan het nadenken gebracht te zijn; hij bleef eenige oogenblikken stilzwendend voor zich uit staren en zei toen, Raffles aanzienste:

— Wat zoudt u mij raden, Mylord?

— Wel, antwoordde deze, — het eenige wat iedereen in mijn geval zou aanraden, n.l. om de hulp in te roepen van vakkundige zijde d.w.z. de politie. Zijn er hier geschikte politiemensen beschikbaar?

— Nu, Mylord, hier niet, geloof ik; er is hier alleen een rijksveldwachter, een sterke kerel en uitstekend geschikt om dronken landloopers te arresteren, maar overigens niet tot veel ander werk in staat. Maar ik zou naar Utrecht kunnen telefoneeren.

— Nu, baron, als u denkt, dat uw verzoek succes heeft, dan zou ik dat zeer zeker en zoo gauw mogelijk doen, — zei Raffles.

De baron verwijderde zich en Raffles begaf zich met zijn vriend naar boven om van kleeding te verwisselen, daar zij zich voorgesteld hadden van het mooie weder te profiteeren en een wandeling te gaan maken.

Zij stonden juist op het punt om uit te gaan, toen Raffles zich bedacht, hij wisselde een paar woorden met Brand, die alleen uitging, terwijl Raffles op zijn schreden terugkeerde.

Nauwelijks had hij de hall weer betreden, of daar zag hij baron Vermin doodsbleek uit een der vertrekken komen.

Zoodra hij Raffles zag, snelde hij op hem toe.

— Ach, Mylord, wat ben ik blij, dat ik u zie. er is geen mensch ter wereld, die ik op het oogenblik noodzakelijker moet spreken dan u. Wat ben ik u toch dankbaar voor uw goeden raad.

Raffles keek den baron met een vragenden blik aan.

— Ach ja, dat is waar ook, u kunt natuurlijk niet weten wat er gebeurd is; ik zal het u vertellen.

— Nauwelijks ben ik met de Utrechtsche politie in gesprek en heb ik mijn verzoek medegedeeld, of de dienstdoende inspecteur vraagt mij een oogenblik geduld te hebben, daar hij me met den commissaris wil verbinden omdat deze me belangrijk nieuws heeft mede te deelen. En wat moet ik nu hooren? O, Mylord, u raadt het nooit! Een paar minuten te voren had de commissaris bezoek gehad van twee heeren, twee leden van de internationale recherche van Scotland Yard, u weet wel, dat beroemde Londensche detective-bureau. Deze heeren waren expres met het oog op het huwelijk van mijn dochter per vliegmaschine hierheen gekomen, daar zij vreesden, dat gedurende het feest een poging zou worden gedaan om mijn kostbare familiediamanten te stelen. Het lijkt wel of u een vragenden geest heeft gehad. Wat moet ik doen? Wat moet ik toch doen?

Deze laatste woorden uitte hij op een zachten, doch jammerenden toon, die Raffles onwillekeurig deed glimlachen.

— Nu, baron, dat is dunkt mij nog al eenvoudig. Alle mogelijke voorzorgsmaatregelen nemen! Daar zult u ongetwijfeld den Engelschen politiebeamten, die wel op weg hierheen zijn, een grooten dienst mee bewijzen.

— Ja natuurlijk, Mylord, natuurlijk, maar hoe? Wat moet ik doen, ik weet heusch niet wat het beste is? Of zal ik alle kostbaarheden maar direct laten inpakken en weer naar de bank laten brengen? In de kluis daar zullen ze toch zeker wel veilig zijn!

— Ongetwijfeld baron, maar als ik u een raad mag geven, zou ik dat niet doen. Wie weet is er niet één dief, maar een heele bende bij betrokken en dan zou het gevaarlijk zijn de diamanten te vervooien vóór de politie maatregelen heeft genomen.

— Maar wat dan, Mylord? Wat dan? Ach help me toch!

De baron was blijkbaar aan wanhoop ten prooi en Raffles maakte van de gelegenheid gebruik om zijn vijand Brattonne eenige moeilijkheden in den weg te leggen.

— Geeft u mij volmacht, baron?

— Natuurlijk, Mylord, doe alstublieft wat u wilt en wat u denkt, dat goed is. Ik zal er u eeuwig dankbaar voor zijn.

— Heel goed, baron maakt u dan niet bezorgd. Ik zal alle maatregelen nemen, die er maar genomen kunnen worden. Hebt u een bediende of knecht, die in het dorp goed bekend is en wilt u die te mijner beschikking stellen?

— Ja zeker, Mylord, ja zeker, gaat u maar mee.

De baron ging Raffles in eigen persoon voor naar het bediendenverblijf en enkele oogenblikken later had Raffles een knecht te zijner beschikking.

Vijf minuten later waren zij op weg naar het dorp. Weer vijf minuten later kwamen zij terug in gezelschap van een arbeider. Het drietal ging de achtertrap op, waarna Raffles den werkmans meenam naar de kamer, waar de geschenken waren uitgesteld. De baron, die geen rust of duur had, had de kamer afgesloten en kwam de deur op verzoek van Raffles zelf open maken.

Raffles gaf nu zijn bevelen. Er moesten van dikke planken twee stevige luiken worden gemaakt aan den binnenkant, zoodat de ramen van de zaal nu zoowel aan den buitenkant door de vaste houten jaloeziën als aan de binnenzijde met de provisorische luiken konden worden afgesloten.

De timmerman verwijderde zich haastig en kwam weldra terug met nog twee werklieden en een grooten voorraad hout. Enkele oogenblikken later hoorde men van de zijde van den achtertuin het geluid van zagen en hamerslagen.

Het scheen dat de gasten de lucht hadden gekregen van de dingen, die gaande waren. Nieuwsgierige groepjes, die op het punt stonden uit te gaan, bleven talmen, in de hoop hier of daar een woord op te vangen, dat hen op de hoogte zou brengen. Vooral Raffles werd met steelsche blikken nageoogd. Deze deed echter alsof hij daar geen erg in had en hield het oog gevestigd op de werklieden, die met bekwapen spoed arbeidden. Plotseling zag hij iets, dat hem

een diepen verticalen rimpel in het voorhoofd bracht, een zeker teeken, dat hij onraad speurde.

Onder de in en uit drentelende gasten had hij markies de Bratonne opgemerkt. Het was voor hem het eerst, dat hij zijn ouden vijand zag, want deze was tot dusverre op zijn kamer gebleven en scheen nog niets te vermoeden van hetgeen er aan de hand was. Bratonne werd gevolgd door zijn knecht, een man met een donkere gelaatskleur en blijkbaar van vreemde nationaliteit.

— Hé, mompelde Raffles in zich zelf, wat heeft hij zich nu voor een medewerker gekozen? Ik heb dat heerschap nog nooit gezien.

Hij keek den man eenige oogenblikken scherp aan en vervolgde toen bij zich zelf:

— Zie zoo, mammetje, jouw portret is gemaakt. Er zal heel wat moeten gebeuren, voor ik je bakkes vergeten heb.

Op dat oogenblik kwam Brand de hall binnenwandelen. Hij zag onmiddellijk waar Raffles zich bevond en schreed op zijn vriend toe.

Bratonne, die den binnentredende met de oogen volgde, zag nu ook Raffles, scheen even onaangenaam verrast, doch herstelde zich onmiddellijk en liep met uitgestoken hand op hem toe.

Maar nog vóór Bratonne hem bereikt had, had Brand Raffles toegevoegd:

— Ze komen!

— Mooi zoo! — zei Raffles en plooid zijn lippen tot een lach van herkenning om zijn ouden bekende te begroeten.

Voor het oog der gasten was de ontmoeting allerhartelijkst. Het was een weezien van twee vrienden, die elkaar in langen tijd niet hebben gesproken, maar Brand zag, wat de anderen niet zagen, n.l. hoe Raffles hem een deel van een seconde met een blik van diepen haat aankeek.

Dit had slechts enkele oogenblikken geduurd, zijn zelfbeheersching was direct teruggekeerd en beide heeren wandelden naar de groote haldeur.

Nog hadden zij die niet bereikt, toen drie eenvoudig gekleede mannen zich tot den portier, die aan den ingang stond, wendden, met het verzoek om baron Vermin te mogen spreken.

De portier gaf het verzoek aan een lakei door en intusschen naderde Raffles, nog steeds door

Bratonne en Brand vergezeld, de mannen en sprak hen aan.

— Als ik me niet vergis, zijn de heeren van de recherche?

— Jawel, mijnheer, — zei inspecteur Baxter, die in gezelschap was van Sullivan en van een Hollandschen rechercheur. Daar deze laatste het Engelsch van Raffles niet verstond, deed Baxter het woord.

— Jawel, mijnheer, ik zou graag Baron Vermin spreken, ik heb een volmacht.

— Uitstekend, beste vriend, ik weet van deze zaak af, maar daar komt de baron al aan. Kom even hierheen, dan kunnen wij ongestoord praten.

De drie politieagenten, baron Vermin en Raffles met Brand volgden een bediende, die de spreekkamer voor hen opende.

— Kom mee, Bratonne, het zijn geen geheimen, die we hier te behandelen hebben, tenminste zeker niet voor u.

Baron Vermin stelde Raffles aan de politie mannen voor en deelde hun mede, dat hij Lord William Aberdeen, die hem op het gevaarlijke van het tentoonstellen der diamanten had gewezen, geheel vrij liet hoe in deze zaak te handelen, daar hij te veel in de war was om zich er mede te bemoeien.

Raffles bracht de politiemannen nu naar het vertrek, waar de geschenken waren tentoongesteld en vertelde hun welke maatregelen hij gemeend had te moeten nemen.

Zij keurden dit zeer goed, prezen Raffles voor zijn voorzichtigheid en spraken verder af hoe zij zich op de beste wijze nuttig konden maken. Daarbij was het vermakelijk hoeveel moeite de Engelschen zich gaven om zich voor den Hollander, die slechts enkele woorden Engelsch kende, verstaanbaar te maken.

Raffles en Brand, die zagen, dat de zaak nu goed liep, wilden uitgaan. Met een enkel gebaar hield Bratonne hen terug.

— Mag ik vragen: gaan de heeren rijden of wandelen?

— Wandelen, waarde markies, wandelen. Ik ben zoo zelden in de gelegenheid om te doen, waar ik lust in heb, dat ik me dat genoegens thans niet laat ontzeggen.

— Is er iets op tegen, als ik mij bij u aansluit?

— vroeg Bratonne met een beminnelijk lachje.

— Volstrekt niet, markies, volstrekt niet.

— Ik geloof, dat we hier geen van drieën goed bekend zijn, dus het zal een heerlijk zwerftochtje worden.

Onder dergelijk gekout gingen de drie heeren de hardsteen stoep af, het terras op, de oprijlaan door en zoo het bosch in.

Nauwelijks daar gekomen of de drie mannen schenen met stomheid te zijn geslagen. Geen van drieën sprak nog een woord. Zoo wandelden zij eenigen tijd zwijgend naast elkaar voort.

Eensklaps bleef Bratonne staan.

— Bah, — zei hij op zachten toon, — waarvoor die comédie, Mylord? Wat heeft u in naam van den duivel toch bezielde om mij in den weg te treden? Wie heeft u mijn plannen verraden?

Deze woorden lieten aan duidelijkheid niets te wenschen over en Raffles deed dan ook geen moeite om de comédie vol te houden.

— Mag ik je even mijn secretaris Charles Brand voorstellen. Wij zijn beiden door baron Vermin bij het huwelijk van zijn dochter uitgenoodigd; dat is twee dagen geleden, vóór dat oogenblik wist ik nog van niets, maar ik begreep, dat bij deze plechtigheid de diamanten voor den dag zouden komen en met de diamanten markies de Bratonne, alias Jean Max, die er al zoo lang op loerde. En om dit te voorkomen, heb ik mijn maatregelen genomen.

Markies de Bratonne, alias Jean Max, begon te lachen; een zacht, hatelijk lachje.

— Zou je dat denken, Mylord? Kom, ik hoop, dat je me beter kent. Die diamanten komen in mijn zak, alle maatregelen, die je genomen hebt ten spijt. Wilien we eens wedden? Tien duizend pond sterling?

Raffles zij niets, maar haalde zijn notitieboekje uit den zak.

— Tien duizend pond sterling, zei je, hè? Goed, aangenomen. En op de oude conditie, niet waar. Geheimhouding van beide kanten, hoe ook de uitslag moge zijn.

— Aangenomen!

Nauwelijks had Bratonne deze woorden uitgesproken, of hij sloeg een zijlaan in en was in enkele seconden verdwenen.

Dit ging zóó snel in zijn werk, dat de beide vrienden elkaar een oogenblik verbaasd aanskaken.

— We hebben geen oogenblik te verliezen, Charly, jij kent Jean Max nog niet, maar ik des te beter, die kerel is tot alles in staat en hij

heeft natuurlijk een prachtig plan in portefeuille. Ik moet zien of ik daar niets van te weten kan komen.

Beiden gingen met haastige schreden naar het kasteel terug.

Raffles zag met voldoening, dat de politiemannen den tijd niet in ledigheid hadden doorgebracht. Baxter zelf zat met een stapeltje tijdschriften voor zich in de kamer, waar de geschenken lagen en die thans, door het afsluiten met de dubbele luiken van het daglicht was uitgesloten, zoodat de elektrische kronen waren opgedraaid; hij verloor de flonkerende diamantengroep geen oogenblik uit het oog. De deur was dicht, maar niet op slot en in de gang stond Sullivan, die een ieder, die naar binnen ging van hoofd tot voeten monsterte.

De Hollandsche rechercheur deed op het oogenblik geen dienst, maar zij hadden met elkaar afgesproken, dat om de drie uur zou worden afgelost.

Er kwamen dien middag nog steeds gasten aan. Het huis, hoe groot ook, was van boven tot onder vol menschen, zoodat de genomen veiligheidsmaatregelen inderdaad niet overbodig waren, zelfs al had men geen waarschuwing ontvangen.

In het drukke gedoe, dat in huis heerschte, zag Raffles geen spoor meer van Bratonne en dat maakte hem wel een beetje ongerust. Hij besloot daarom zijn oogen goed open te houden en overigens de zaken hun gewonen gang te laten gaan: Een paar malen werd hij nog aangesproken door Baron Vermin, die tusschen de drukte van voorstellen door nog wel even gelegenheid vond om Raffles nog eens en nog eens zijn dank te betuigen en te vragen of er iets bijzonders aan de hand was. Maar telkens kon Raffles het magere mannetje geruststellen.

Om zeven uur klonk de gong voor het diner. Men had nu nog een half uur den tijd om zich te kleeden.

Raffles en Brand hadden hier spoedig mee gedaan en gingen vlug naar beneden om een oogje in het zeil te houden. Hunne maatregelen waren echter overbodig. Na de drukte van dien middag schenen de kamers als uitgestorven en ook de hall was geheel verlaten. Zij waren de eenigen van de gasten, die zich op de benedenverdieping bevonden.

Raffles zag, dat voor de deur van het vertrek

van de geschenken, de rollen verwisseld waren. De wacht was afgelost en Baxter was naar beneden gegaan om den inwendigen mensch te versterken, terwijl de Engelschman Sullivan in het vertrek was gaan zitten en de Hollander voor de deur de wacht hield.

De rechercheur zag er niet zeer opgewekt uit. Dit was zóó opvallend, dat Brand, die een goed hart had, naar den man toeging en hem vroeg of hem iets scheelde.

Zoo goed en zoo kwaad als het ging drukte de man zich in het gebroken Engelsch uit, doch Brand kwam toch te weten, dat hem niets scheelde, ten minste geen lichamelijk lijden. Hij beklagde zich er over, dat hij zich ongelukkig voelde. Hij had een groot gezin en wachtte al jaren op promotie. Toen het verzoek van Baron Vermin kwam, had hij zijn hoop voelen herleven, maar nu hij weer zag, dat de Engelsche collega's de zaak als het ware in handen hadden genomen, begreep hij, achter het net te zullen visschen, tenminste — zoo voegde hij er met een meewarig lachje bij — als er gevischt moest worden.

Raffles liet zich de zaak uitleggen, keek den Hollander eenige oogenblikken in de eerlijke, blauwe oogen en gaf hem toen te verstaan, dat het niet aan hem zou liggen, als hij uit deze zaak niet een mooie promotie sloeg.

Intusschen was het uur van het diner genaderd en de gong klonk voor de tweede maal. Dit scheen het huis opnieuw tot leven te wekken. Op alle verdiepingen hoorde men deuren open en dicht doch, haastige, gedempte voetstappen klonken op portalen en gangen en weldra begaf zich een deftige stoet van dames in de fraaiste toiletten en van heeren, die allen zonder uitzondering in rok waren gekleed, naar de groote eetzaal, waar de tafel op feestelijke wijze schitterend gedekt was.

Waren de gasten in den voormiddag misschien een weinig onrustig geweest, thans waren daarvan alle sporen verdwenen. De feestelijke aanblik, het mondaine gezelschap en het vooruitzicht van eenige uren uitgelezen genot, hadden alle andere gedachten verbannen en het gesprek was vlot en geanimeerd.

Raffles had een cereplaats, naast baron Vermin en tegenover de bekoorlijke bruid, die er in haar wit zijden bruidstoilet allerliefst uitzag. De

baron had zich ook weten te beheerschen en alleen een paar hoog roode kleurtjes op zijn magere kaken toonden aan, dat hij dien middag aan een zekere opgewondenheid ten prooi was geweest.

Zoodra de gasten allen gezeten waren, zocht Raffles met de oogen naar Bratonne, dien hij aan de overzijde, naast een tanige, oude jonge juffrouw zag zitten. Wat zijn plannen ook waren, hij zou van het maal niet veel genieten, en het was hem aan te zien, dat hij zich gruwelijk verveelde.

Raffles lachte inwendig. Hij gunde zijn aartsvijand dit pretje van harte.

Charles Brand was in een druk gesprek gewikkeld met een bekoorlijke jonge dame, een vriendin van de bruid.

Alles ging naar wensch en men was reeds aan het dessert genaderd, terwijl niets er op wees, dat de feestvreugde zou worden gestoord.

Daar de jongelui den volgenden ochtend, na de huwelijksinzegening alleen nog maar de lunch op het kasteel zouden gebruiken en daarna op hun huwelijksreis zouden vertrekken, werd deze maaltijd als het hoogtepunt van het feest beschouwd.

Dit was het dan ook inderdaad. Bij het dessert werden enorme schalen met het prachtigste fruit binnen gedragen, de champagnekurken knalden en juist zou de bruid volgens oud gebruik de groote bruidstaart aansnijden, toen er een dof gerucht klonk. Het was vaag en onbestemd en maakte den indruk te midden van het geroezemoes van stemmen, alsof men plotseling een paar zeer zware kasten verplaatste en over den vloer schoof. Dit geluid hield eenige seconden aan en was, ofschoon niemand op dit oogenblik er de beteekenis van raadde, zóó doordringend en zóó onheilspellend, dat onmiddellijk al het andere geraas verstomde.

De bruid legde het zilveren voorsnijmes neer en zink doodsbleek in haar stoel terug. De bruidegom boog zich beschermend over haar heen en de baron beefde over geheel zijn mager lichaam.

Eensklaps was de aanblik van de feestzaal geheel veranderd; de gasten keken, elkaar angstig aan en als bij afspraak wendden zich alle bliken naar Raffles.

Hoofdstuk V.

De diefstal.

Nog was het geluid niet geheel uitgestorven, toen Raffles reeds van zijn plaats was opgesprongen en naar de deur snelde. De lakeien, die ook danig geschrokken waren, weken terzijde om hem doorgang te verleen en slechts enkele oogenblikken later stond hij reeds in de gang en vóór de deur van het vertrek, waar de geschenken tentoongesteld waren.

Baron Vermin had zijn angst overwonnen en was hem nagesneld. Brand en markies Bratonne waren hem gevolgd.

De deur van de kamer stond open en wat zij zagen was wel in staat hen met verbazing en schrik te vervullen. Een koele luchtstroom kwam hen tegemoet. Twee groote openingen, waar eens de vensters waren geweest, gaapten in den muur. Inspecteur Sullivan zat nog op zijn plaats aan het hoofdeinde der tafel en leunde met zijn hoofd op zijn armen, die gevouwen op de tafel lagen. De Hollandsche rechercheur stond over hem heen gebogen, met oogen, die van schrik waren vervuld. En hiel in de verte hoorde men het geluid van een automobiel, die zich met groote snelheid verwijderde.

De kamer scheen, als men de houtsplinters en de glasscherven niet rekende, geheel gewoon, het was alsóf men haar niet betreden had. Op de tafel lag nog het witte damasten tafellaken, alle geschenken lagen op hunne gewone plaats, zelfs de glazen kast in het midden, liet nog alle juwelen bewonderen, alleen... het middenstuk, de familiediamanten, de prachtige, waardevolle diadeem was verdwenen.

In één oogwenk had Raffles den toestand overzien; hij dacht enkele oogenblikken na en keerde zich toen op zijn hielen om. De eerste, dien hij zag, was markies Bratonne, dien hij één ondeelbaar oogenblik in de oogen zag. Toen wendde hen zich tot den gastheer en verzocht hem onmiddellijk met de gasten, die zich in de deuropening verdrongen, naar de eetzaal terug te keeren.

Slechts schoorvoetend voldeed men aan dit verzoek. Met zachten drang zette Raffles zijn verzoek kracht bij en juist toen de laatste gasten door de deur weer in de eetzaal verdwe-

nen, kwam hoofdinspecteur Baxter aangesneld. Ook hij had het geraas gehoord en was, onraad vermoedend, naar boven gevlogen.

Raffles nam de leiding in handen.

— Baron Vermin, — zeide hij op kalmen toon, die iedereen moest geruststellen, — zooals u ziet, heeft er een ontploffing plaats gehad en u hebt ook de auto gehoord, waarmede de dieven zich verwijderden. Laat onmiddellijk telefoneeren naar alle dorpen en steden in den omtrek, of nog beter, doe u het zelf. U weet natuurlijk het best wat u zeggen moet.

Inspecteur Baxter moet daarna onmiddellijk hulp halen voor zijn medewerker, die mij toeschijnt gewond te zijn. Laat een auto komen en breng een dokter mee, zoodra hij hier is, kunt ge in dezelfde auto verder op informatie uitgaan, tenminste... als ge dit wenschlijk acht.

Dezen Hollandschen rechercheur wil ik graag hier houden voor het geval politiehulp hier in huis noodig mocht zijn.

Vervolgens wendde hij zich tot Brand en Bratonne:

— Zouden de heeren zoo goed willen zijn, den gewonde weg te brengen? Het beste is hem ergens op een divan te leggen tot de dokter komt.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur geopend en liet een lakei een bejaard heer binnen met een gouden bril op den neus. Men behoefde niet te vragen of hij de dokter was. Een der bedienden had hem direct ghaald.

Een kort onderzoek bracht aan het licht, dat Sullivan met een scherp, dun voorwerp in den hals was gestoken. Met een fijn pincet had de dokter het spoedig verwijderd en toonde het aan Raffles.

— Is de man dood? vroeg Raffles met een zijdelingschen blik op Bratonne.

— Neen, — antwoordde de dokter, — ofschoon het geen haar heeft geschied. Twee centimeter hooger en de groote hersens waren geraakt. Het is een zonderling projectiel, waarmede men hem heeft gewond, ik heb een dergelijk voorwerp nog nooit in mijn practijk gezien. Hij had het op zijn-uitgestrekte hand liggen en bekeek het van nabij. Plotseling bracht hij het

dicht bij zijn gelaat en rook er aan.

— A ha, — riep hij, — is het dat? Nu, het beste wat ge kunt doen, is den bewusteloze naar bed te brengen en hem zoo rustig mogelijk te houden. Als zich geen complicaties voordoen, komt hij van avond weer bij kennis en is hij morgen hersteld. Over een uur kom ik nog even terug, om naar hem te kijken. Mijn hulp is nergens anders noodig? Niemand flauw gevallen of iets van dien aard?

Met een glimlach verwijderde zich de geneesheer, die voor een dorpsdokter zich al zeer bekwaam had getoond en weinig nieuwsgierig scheen te zijn naar de toedracht der zaak.

Eerst nadat de dokter zich verwijderd had, wendde Raffles zich tot den Hollandschen rechercheur, die door het voorgevallene tamelijk geschokt bleek te zijn. Brand ging de eetzaal binnen en haalde een der gasten, die als tolk zou fungeren.

— Vertel me nu eens duidelijk wat er gebeurd is? vroeg Raffles.

— Ik stond voor de deur in de gang en maakte juist bij mijzelven de opmerking, dat het overal, behalve in de eetzaal, doodstil was in huis; alleen uit het sousterrain, waar de keuken is, hoorde ik nu en dan gerammel van borden en schalen. Plotseling hoorde ik de ontploffing. Ik snelde naar de deur, maar deze was, zooals afgesproken, aan den binnenkant gesloten. Het duurde misschien tien tellen voor ik den sleutel uit mijn zak en de deur geopend had. Toen ik binnenkwam waren vensters en luiken tot splinters, de diadeem in de glazen kast was verdwenen en inspecteur Sullivan leunde met de armen juist zooals u hem ook hebt gezien. Van de dieven was geen spoor te zien, alleen hoorde ik een auto met razenden spoed wegrijden.

— Dank u wel, uw verklaring is zeer duidelijk. Dus u hebt, na de ontploffing niet langer dan eenige seconden werk gehad om de kamer binnen te gaan?

— Hoogstens tien tellen, mijnheer.

— Uitstekend. Ik zou gaarne willen, dat u in mijn nabijheid bleef. En jij Charly, ga naar de eetzaal terug met den markies. Ik wil hier graag even alleen blijven.

Bratonne haalde zijn schouders op, doch ging heen zonder een woord te zeggen, gevolgd door Brand.

Toen zij alleen gebleven waren, draaide Raff-

les alle lichten op en ging in den stoel zitten, waarop de ongelukkige Sullivan had gezeten. Hij vouwde de handen achter zijn hoofd samen en bleef in gepeins naar het plafond staren, alsof hij daar de oplossing van het raadsel zocht. Na een minuut begon hij te fluiten, terwijl een zezevierend lachje om zijn lippen speelde.

— Net wat ik gedacht heb — mompelde hij.

Vervolgens stond hij op en ging de kamer uit, nadat hij den rechercheur verzocht had op zijn post te blijven. Enkele oogenblikken later kwam hij met den oudsten knecht, een reeds bejaard man, terug. Het kostte hem eenige moeite om zich in het Engelsch verstaanbaar te maken, doch met gebaren en teekens kroeg hij toch te hooren wat hij verlangde.

Hij wilde weten wie de logeerkamer had, die boven het vertrek was gelegen. Het verwonderde hem niets te hooren, dat die kamer aan markies de Bratonne was toegewezen.

— Zie zoo, — zei Raffles zich in de handen wrijvend, — dan is alles zoo ver in orde. Vervolgens gaf hij den kamerdienaar te verstaan, dat de ruiten en de luiken zoo spoedig mogelijk moesten worden dichtgespijkerd.

Eerst toen ging hij naar de eetzaal terug, waar aller blikken op hem werden gevestigd.

Hij begaf zich naar den stoel van den gastheer, fluisterde dien eenige woorden in het oor en nam toen doodbedaard zijn plaats wederom in.

— Lord Aberdeen, — zei Baron Vermin, terwijl hij opstond en het gezelschap toesprak, — heeft mij zoeven de verzekering gegeven, dat alles uitstekend in orde komt, dat het niet lang meer zal duren of de diamanten zijn weer in mijn bezit, terwijl hij den gasten bepleid verzocht te doen alsof er niets gebeurd is, daar er geen enkele reden is om de feestvreugde te laten bederven.

Alle gasten verhieven zich van hunne stoelen en Lord Aberdeen was eenige oogenblikken het voorwerp van een ovatie.

De avond verliep naar wensch, er werden eenige liederen gezongen en Raffles verbaasde het gezelschap door een schitterende improvisatie aan den vleugel.

Daar de huwelijksvoltrekking den volgenden ochtend tamelijk vroeg zou plaats vinden, werd het feest niet tot laat in den avond voortgezet. Nog vóór het elf uur geslagen had, begaven de

gasten zich naar hunne kamers, nadat zij zich hadden kunnen verzekeren, dat men in dien tusschentijd de opening, die door de ontplofing was veroorzaakt, met dikke planken had dichtgetimmerd.

• • •

Op hun kamer aangekomen keek Brand zijn vriend met een vragenden blik aan.

— Je begrijpt er zeker niet veel van, hè, Charly, — zei Raffles lachend.

— Neen, Edward, geen zier.

— Nu, ik ook niet in het begin, maar nu begint me alles duidelijk te worden. Die ontplofing is natuurlijk alleen camouflage geweest. Hoe handig men ook geweest is, in den korten tijd, die verlopen is tusschen de ontploffing en het binnenkomen van den Hollandschen rechercheur hebben de dieven den slag niet kunnen slaan. Dat was al geschied, vóór de ontploffing plaats had en ik had gauw in de gaten hoe het gebeurd was. Bratonne heeft natuurlijk de hand in het spel.

— Vindt je het dan niet gevaarlijk om dat herschap zijn gang te laten gaan?

— Volstrekt niet. Hij zal er natuurlijk wel

voor oppassen, dat niemand hem zal verdensken. Eerst was ik bang voor dien knecht van hem, maar ik heb zooeven een kijkje genomen in het bediendenverblijf, maar daar zat hij, hoor, met een onschuldige gezicht in een Fransche krant te lezen.

— Maar ik begrijp nog steeds niet hoe je den diadeem terug zult krijgen. Ik zie tusschen een en ander zoo weinig verband.

— Ik zie nog heelemaal geen verband, maar laten we de gebeurtenissen niet vooruitloopen, morgen is er wéér een dag. Ik weet niet hoe het komt, misschien is het wel van de zware den-nenlucht, maar ik ben zóó slaperig, dat ik naar bed verlang en jij, Charly?

— Nu, de voorvallen van hedenavond hebben me wel een beetje uit m'n gewone doen gebracht, maar ik denk toch wel, dat ik zou kunnen slapen, alleen wil de gedachte me niet met rust laten, dat alles safe is. Ik ben bang, dat de prooi ons in de nachtelijke uren ontsnapt.

— En ik zou er wel om durven wedden, dat het niet het geval is. Ik ken Bratonne, Charly. Willen we eens wedden?

— Wedden met jou, Edward? Neen, dan ga ik maar liever slapen.

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk VI.

Eind goed al goed.

Den volgenden ochtend was het reeds vroeg dag. De beide vrienden hadden uitstekend geslapen en bemerkten al spoedig aan het heen en weer geloop dat alle bedienden en misschien ook reeds eenige gasten opgestaan waren. Raffles lag eenige oogenblikken, klaar wakker in zijn ruim ledikant en peinsde met de oogen op de zoldering gevestigd.

Eensklaps gooide hij de dekens op zij en stond op.

— Ik vind het toch maar beter, om niet te laat op het tooneel te verschijnen, — mompelde hij, de waarschuwing van Charly is nog zoo dom niet en we hebben met een ouden rot te doen.

Door de verbindingsdeur riep hij Brand toe, dat hij was opgestaan en van plan was zoo spoedig mogelijk naar beneden te gaan.

Brand riep hem toe er aan te denken, dat zij zich meteen officieel moesten kleeden, hetgeen de huwelijksplechtigheid vereischte, zoodat beide vrienden, toen het een half uur later was, gerookt en wit gedast hunne kamers uitkwamen.

Raffles spoedde zich naar beneden, sloeg een dunne overjas om en ging naar buiten. Hij gaf zich het air alsof hij van den frisscher ochtend stond wilde profiteeren, maar kwasi onverschillig slenterde hij achter het huis om en gaf zijn oogen goed den kost.

Daar in de verte hoorde hij eensklaps het ge-

toeter van een hoorn en weldra reed een gehuurde auto het voorplein op, waaruit hoofdinspecteur Baxter sprong.

Teleurstelling was op zijn gelaat te lezen.

— En? vroeg Raffles.

— Niets, Mylord. Nadat ik een half uur geleden had, liep de linkervoerband leeg. Toen de chauffeur klaar was met het omleggen van een nieuwen band zag hij, dat de rechtervoerband ook al erg plat was. Bij een nadere inspectie bleek, dat de banden alle vier doorboord waren. Daar stond ik! Goede raad was duur. Ik lieh voor alle zekerheid, vóór ik een hotel opzocht, nog eens alle politiebureaux in den ontrek opgebeld, maar ik twijfel er aan of het veel zal geven. In de eerste plaats geloof ik niet, dat allen mij goed hebben begrepen, omdat ik geen Hollandsch ken. Men zei wel van ja, maar ik geloof het niet hard. In de tweede plaats waren mijn aanwijzingen uit den aard der zaak heel onvolledig. Ik wist niet hoe de auto er uit zag. Welk nummer zij droeg, welken kant men ingeslagen had. Kortom, ik geloof, dat men ons hier te slim af is geweest.

— We zullen zien, inspecteur, — zei Raffles.

— ik geloof, dat uw Hollandsche collega er wat méér van weet, maar hij wil niemand iets zeggen.

Raffles trad nu weer op het huis toe en juist toen hij de hall binnenging, zag hij hoe Baron Vermin werd aangesproken door Bratonne.

— Ach, baron, wilt u zoo goed zijn mij even het adres te geven van een hoedenfabrikant of winkelier, hier in het dorp; door een ongelukkig toeval is mijn zijden hoed beschadigd en ik wilde mijn bediende even sturen om hem op te laten persen, zei de markies.

Raffles ging een der zalen binnen, doch bleef vlak achter de deur, die hij niet geheel dicht deed, staan, zoodat hem geen woord ontsnapte.

— Met genoeg, — zoo hoorde hij de krijschende stem van den baron antwoorden, — maar hier in het dorp is zoo iemand niet te vinden. Ik zou u wel een mijner hoeden willen leenen, maar ik vrees, dat u die veel te klein zullen zijn. Wij hebben echter nog een uur den tijd, vóór de plechtigheid begint. Ik zal even een auto laten voorkomen, dan kunt u uw bediende nog wel naar Utrecht sturen. Ik zal het adres opschrijven, dan kan hij zich niet vergissen.

Even later hoorde Raffles den markies den baron bedanken en hij begreep, dat het oogmerk van handelen thans was aangebroken.

Hij wachtte nog een minuut om zeker te zijn, dat de markies zich verwijderd had, liep toen snel naar het achtergedeelte van het huis, waar hij door een raam nog juist kon zien hoe de markies zijn donkerkleurigen bediende iets toefuisterde en hem toen steelsgewijze een pakje in de hand drukte.

Nu wist Raffles genoeg. Bij drie treden tegelijk snelde hij de groote trap op en fluisterde Brand, die juist zijn kamer uitkwam, iets toe. Brand ging onmiddellijk zijn kamer weer in en kwam er even later weer uit met de bekende zwart lakensche, met roode zijde gevoerde cape om en den hoogzijden hoed op het hoofd.

Raffles verdween in zijn kamer, maakte een koffer open, haalde daar een pakje uit, stak dit in zijn zak, sloeg eveneens zijn cape om en snelde als een werwelwind naar beneden.

Brand stond voor de geopende deur.

Met groote passen gingen beide vrienden de oprijlaan in. Zooat halverwege hoorden zij een autobielhoorn achter zich. Zij draaiden zich om en zagen wat zij verwacht hadden.

In de auto, die door den chauffeur van Baron Vermin werd bestuurd, zat de donkere bediende van markies de Bratonne met een hoedendoos op zijn knieën.

Raffles gaf den chauffeur een teeken stil te houden, waaraan de man onmiddellijk voldeed.

— Wij moeten ook even naar Utrecht, — gaf hij den man te kennen — en ge wilt ons zeker wel tegelijkertijd medenemen, niet waar?

Vóór hij kon antwoorden, waren de beide vrienden ingestapt.

Nog vóór de auto zich weer in beweging had gezet, voelde de inzittende, die met een onrustigen blik de twee heeren had zien instappen, hun handen als een paar ijzeren boeien om zijn polsen.

— Zoo zoo, vriendje, jou hebben wel! zei Raffles.

De man wilde zich verweren en deed heftige pogingen om vrij te komen, maar plotseling keek hij in den loop van een revolver, zoodat hij zich verder stilhield.

Raffles gaf den chauffeur een teeken, dat hij terug moest keeren.

De chauffeur, die bij de heftige bewegingen,

die de gevangene gemaakt had, omgekeken had, scheen de toedracht der zaak half en half te begrijpen en voldeed onmiddellijk aan het bevel.

Het ooveal wilde, dat vlak voor den ingang van het huis de baron met een paar gasten stond te praten, toen de auto terugkeerde.

Raffles tikte tegen de ruit en een bediende opende het portier.

— Ach baron, wilt u zoo goed zijn eens even die hoedendoos van onzen vriend open te maken. Ik geloof, dat er een verrassing voor u in zit.

De baron opende de doos en slaakte een kreet van verrassing. Daar vóór hem, op den bodem van den zijden hoed, die de doos bevatte, schitterde en fonkerde de vermiste diadeem.

De baron nam het kleinoord er uit en snelde er mee de trappen op.

Raffles wierp zijn vriend een veelzeggenden blik toe; liet hem de zorg voor den arrestant over en snelde den baron achterna.

— Baron Vermin, als ik u nóg eens een raad mag geven, laat dan onmiddellijk den diadeem in een stevigen koffer wegsluiten. Wacht, geeft u het mij maar even, ik zal er wel voor zorgen, stuurt u den knecht maar hierheen.

Raffles ging de bibliotheek binnen en deed de deur op slot. Twee minuten later was de baron, vergezeld door een lakei, die een stevigen lederen koffer droeg, in het vertrek terug.

De koffer werd geopend en Raffles wilde het étui er in leggen, toen de baron zijn arm tegenhield en zei:

— Ach, Mylord, ik ben u toch zoo dankbaar, dat u mij weer in het bezit hebt gesteld van mijn eigendom; ik zou het graag nog even willen zien, vóór het weggebracht wordt.

Raffles scheen een oogenblik te aarzelen, maar het was zóó kort, dat de baron het niet bemerkte en het étui lag in zijn handen.

De baron opende het, keek den diadeem met een liefdevollen blik aan, zooals alleen een gierigaard een dergelijk zielloos voorwerp kan aanzien, streek er even met zijn magere handen, als liefkoozend, over heen, deed het étui toen weer dicht en plaatste het in den koffer, dien hij met een stevigen sleutel afsloot.

— Johan, — zei hij, — breng den koffer naar mijn kantoor, ik volg je.

In zijn kantoorvertrek aangekomen, opende de baron de brandkast, deed den koffer daarin

en sloot de stalen deur weer dicht. Toen haalde hij opgelucht adem en ging met een glimlach op de lippen naar beneden.

Toen hij Raffles zag, kwam hij naar hem toe om hem nogmaals de hand te drukken. — Mylord, u hebt mij zeer aan u verplicht, maar ik zou toch wel eens willen hooren, hoe u er achter zijt gekomen, dat die man de dief was.

— Wel baron, dat zou ik met genoeg doen, — zei Raffles met een ondeugend lachje, dat zóó ik met genoeg doen, maar ik kan het niet. En wel om de eenvoudige reden, dat niet ik, maar de Hollandsche rechercheur het geheim heeft opgelost. Maar de man is te eenvoudig om het u in kleuren en geuren te vertellen en daarom zal ik het met uw verlof maar doen.

Als u mij even wilt volgen, dan zal ik u wijzen, hoe volgens den rechercheur de zaak zich heeft toegedragen.

Hij begaf zich naar de kamer waar de ontploffing had plaats gehad.

— Toen wij hier gisteravond zoo stonden te kijken en de ruïne zagen, die de dieven hadden aangericht, bedacht de Hollandsche politiemann, dat het onmogelijk was geweest, dat de dieven in zoo'n korten tijd als tusschen het geluid van de ontploffing en zijn binnentreden was verlopen, den diefstal hadden kunnen plegen. Hij leidde daaruit af, dat de diefstal reeds was gepleegd, vóór de ontploffing plaats had en dat deze laatste alleen diende om ons op een dwaalspoor te leiden. Hij ging toen zoeken en vond iets zeer interessants. Gaat u even mee naar boven?

Toen zij de deur uitkwamen, zagen zij juist Brand en Brattonne passeeren.

— Gaan de heeren even mee? Het zal voor hen ook zeer interessant zijn, — zei Raffles op opgewekten toon.

Het viertal ging naar boven en trad de kamer binnen, die door Brattonne werd bewoond. Deze keek Raffles een ondeelbaar oogenblik van een seconde aan, maar Raffles keek hem vast in het gelaat.

— Ziet eens hier heeren, — ging Raffles voort, — Terwijl wij gisteravond aan tafel zaten, deed hij dit:

Raffles sloeg een punt van het tapijt om en wees op een los zittend blok in den parketvloer. Het volgend oogenblik had hij het er uit gelicht. In het ontstane gat wees hij op een pen. Deze pen vatte hij aan en wederom had hij een der-

gelijk blok in zijn hand. Dit blok is van de zoldering van het vertrek dat wij zooeven hebben verlaten. Kijkt u maar.

Hij maakte ruimte en men kon een blik werpen door het gat in de kamer daar beneden. De glazen kast bevond zich daar vlak onder.

— Nu u dit ziet, kunt u gemakkelijk begrijpen, dat hiermede de politieman die de wacht had, spoedig onschadelijk was gemaakt. Het projectiel werd hem met een blaaspijp in den hals geschoten.

Hij strekte zijn hand uit, waarop eenige kleine pijltjes lagen, precies gelijk aan het eene, dat de dokter den vorigen dag uit den hals van inspecteur Sullivan had gehaald.

Toen dat gebeurd was heeft de dief met behulp van een soort hengelstok, dien het hem echter niet gelukt is te vinden, het deksel van de glazen vitrine afgewipt en vervolgens den diazuum aan den haak geslagen. Vervolgens heeft de ontploffing plaats gehad, welke natuurlijk is veroorzaakt door een helper buiten, denzelfden, die er toen met de auto vandoor is gegaan.

Met klimmende verwondering had de baron het verhaal van zijn gast aangehoord. Toen keek deze Markies de Bratonne aan.

Bratonne weerstond rustig den doordringenden blik.

— Neen baron, — hernam Raffles lachend, — u moet er Markies de Bratonne niet op aankijken, hij zat bij ons aan tafel, toen zijn bediende dit kunststuk volbracht.

— Het eenige, dat ik doen moet, — aldus nam Bratonne nu het woord — is u excuus te vragen voor den last, dien ik u onwetend heb aangedaan. Ik had mijn bediende nog slechts enkele weken in dienst en had hem aangenomen, omdat zijn getuigschriften uitstekend in orde waren. Nu begrijp ik, dat ze vervalscht zijn.

— O markies, geen excuses als u blijft. Daar hebt ge natuurlijk niets aan kunnen doen. U zult zich met mij verheugen, dat ik weer in het bezit van mijn eigendom ben gesteld.

— Dat ben ik zeer zeker, — zei Bratonne met een zuurzoet lachje.

— En nu heeren, is het hoog tijd dat we naar beneden gaan. De auto's staan voor en we mogen het bruidspaar niet langer laten wachten.

* * *

— Wel Charly, — vroeg Raffles dienzelfden

avond, toen zij op het dek van de Batavier-boot, die de vrienden wederom naar Engeland zou brengen, heen en weer liepen, — wel Charly, heb je je goed geamuseerd in Holland, is het tochtje je goed bevallen?

— Uitstekend Edward, — antwoordde Brand, — jou ook?

— Best hoor, — antwoordde deze, ik vind, dat ons uitstapje in alle opzichten geslaagd mag genoemd worden.

— In alle opzichten, Edward?

— Ja, zeker, waarom niet? Je stelt je vraag alsof je vindt, dat er iets aan ontbrak.

— Nu ontbreken niet zoo zeer, alleen vind ik, dat je de laatste dagen meer den detective hebt gespeeld, dan de rol die je anders bij dergelijke gelegenheden opneemt.

— Dat ben ik niet met je eens, Charly. Laten we de rekening eens opmaken.

In de eerste plaats heb ik een uitstekend werk verricht door dien armen Hollandschen rechercheur een mooie kans op promotie te geven. Ik heb hem een schriftelijk getuigenis in de handen gedruwd, die hem een heel eind verder zal brengen. Ook heb ik hem een bankje van 100 pond sterling in de handen gestopt. Je hadt zijn oogen eens moeten zien. Hij kon het eerste oogenblik van blijde verbazing geen woord uiten. Ten slotte heb ik hem den raad gegeven de Engelsche taal te leeren, omdat hem dat in zijn verdere loopbaan goed te pas zal komen.

Ten tweede heb ik mijn weddenschap van tien duizend pond sterling met Bratonne gewonnen. Hij heeft me heel eerlijk direct een chèque gegeven.

— Kan je er op rekenen, dat hij voldoende geld op de bank heeft staan en dat die chèque geen mystificatie is? — vroeg Brand achterdochtig

— O neen, dan ken je Bratonne niet. Ik ben even zeker van het geld als van het feit, dat zijn tanige knecht geen dag achter slot en grendel blijft. Bratonne zal er wel voor gezorgd hebben, dat de man de noodige werktuigen heeft gekregen om zich uit zijn gevangenis te bevrijden. Dat arrestantenhok in Geerenstein biedt voor zoo'n geslepen heerschapp niet de minste moeite. Ik heb er zoo'n idee van, dat ze met hun beiden al lang weer over de Hollandsche grenzen zijn.

Die tien duizend pond sterling zijn dus nummer twee. Ten derde heb ik een goed werk

verricht door den armen bloedverwanten van baron Vermin een chèque te sturen op de Banque de Paris. Ik denk, dat de 25 duizend pond sterling hen buitengewoon welkom zullen zijn.

— Hebt je dan die menschen geld gezonden? — vroeg Brand verbaasd — en je zoudt dat alleen doen, als je den baron zijn familiediamanten afhandig hadt kunnen maken. Ik heb wèl gezien, dat je je buitengewoon hebt ingespannen om ze hem na den diefstal terug te bezorgen en heb me daarover verwonderd, maar ik heb niet gezien. . . .

— Kom eens even mee, Charly; — zei Raffles lachend en hij trok zijn secretaris de dekhut in, die hun voor deze reis was toegewezen.

Toen Raffles zich verzekerd had, dat de deur goed gesloten was, haalde hij iets uit zijn zak. Het was een donkergroen étui, dat hij opende en Brand voorhield.

— Wat zeg je daarvan, Charly? vroeg hij met een guitig lachje.

Brand kon het eerste oogenblik zijn oogen niet gelooven. Vóór hem zag hij op het donkerroode fluweel den kostbaren diadeem van Baron Vermin schitteren.

— Wel allemachtig! — liet Brand zich eindelijk ontvallen. — Heb je het tóch op den kop getikt? Hoe heb je daar in 's hemelsnaam kans toe gezien? Je bent een duivelskunstenaar, Edward!

Raffles deed het étui weer dicht, sloot het in zijn stalen hutfokker en ging de hut weer uit, zijn vriend meetrekkend.

— Kom mee op het dek, Charly, de nacht is zoel, het is bijna windstil en ik heb niet den minsten slaap. We zullen nog wat op en neer wandelen en onderwijl zal ik je het een en ander vertellen.

Kijk, toen je op de heenreis aan mij vroeg wat ik toch gedaan had, toen ik den geheelen dag bijna in mijn geheim laboratorium had doorgebracht, was ik niet iets bezig, waarvan ik niet zeker wist hoe de uitslag zou zijn. Zoodaals je weet bezit ik een heele collectie valsche diamanten en het plan was bij me opgekomen om een copie te maken van den diadeem, dien je zoeven hebt gezien. Ik had hem indertijd, toen hij nog in het bezit was van den anderen familietak der Villefranche's, gezien maar ik was in den loop der jaren de détails vergeten. Gelukkig kwam mij dien ochtend het pas verschenen nummer van The Illustrated London News te hulp. Ik vond

daarin melding gemaakt van het huwelijk van freule Villefranche Vermin, terwijl een zeer mooie afbeelding van het kostbare kleinood daarnevens was afgedrukt. Met behulp van die afbeelding heb ik toen, zoo goed ik kon, een copie gemaakt. Nu zal het je tevens duidelijk zijn, dat je dien ochtend het nummer van dat tijdschrift miste.

— Dus als ik je goed begrijp, heeft Baron Vermin op het oogenblik den nagemaakten diadeem en jij den echten?

— Daar heb je den spijker heel juist op den kop getikt, Charly — zei Raffles lachend.

— Maar wanneer heb je daar dan kans toe gezien, Edward?

— Wel, je zult je herinneren, dat ik je van ochtend vroeg om je cape om te slaan, daar ik dit ook wilde doen. Je maakte toen nog de opmerking, dat deze dracht voor een klein plaatsje als Geerenstein wel wat uitheemsch was, maar ik drong aan en zoodaals het een goed vriend betaamt, voldeed je aan mijn verlangen. Ik wilde, dat wij beiden zoo gekleed zouden zijn, opdat onze gastheer en de andere gasten zouden inzien, dat deze dracht bij officieele gelegenheden in Engeland gebruikelijk is, en de aandacht dus niet alleen op mij zou vallen, want ik had die cape nog voor een ander doel nodig. Zoodaals je hebt gezien, nam ik het étui, dat de baron uit de hoedendoos van dat bruine heerschap had gevischt van hem over, om het in den koffer te sluiten. Toen de baron met den lakei terug kwam had de verwisseling al plaats gehad en niet het echte, maar het valsche sloot baron Vermin in zijn brandkast. Dáárvoor had ik de cape nodig, ik moest het étui, dat nog al eenigen omvang heeft, toch gemakkelijk en onzichtbaar kunnen opbergen, snap je? en de cape, dat weet je, is als een mantel der liefde, die veel ongerechtigden bedekt. En oogenblik heb ik doodsangsten uitgestaan, n.l. toen de baron vóór het wegsluiten het étui nog eens opende om den diadeem te zien. Ik zelf vond dat mijn imitatie nog al goed was geslaagd, maar het had toch kunnen zijn, dat hij het bedrog had gemerkt. Dat dit niet is gebeurd, beschouw ik als een compliment aan mijn vaardigheid als edelsmid. Het heeft me dan ook werkelijk nog al moeite gekost, ofschoon mijn moderne electriche apparaten mij het werk zeer hebben vergemakkelijkt.

Raffles zweeg en liet zijn blik gaan over het

donkere waterylak, dat als een flauw gerimpelde spiegel zich voor hen uitstrekke; langzaam wandelden de beide vrienden over het geheel verlaten dek.

— Wat 'n mooie nacht, hé, Charly, — zei Raffles met zachte stem, — en wat kun je daar heerlijk van genieten als je een paar welbestede dagen achter den rug hebt. Je maakte zooveel de opmerking, dat ik thans een rol als detective heb gespeeld. Als ik het goed naga, is dat ook zoo, misschien zou ik in dat vak een even groote volkomenheid hebben bereikt als nu in de andere richting. Maar het blijft de vraag, waarom ik meer goed zou hebben gesticht. Want ga eens na, wat heb ik nu aan verscheidene menschen goed kunnen doen, terwijl Baron Vermin er heusch geen hinder van heeft of hij val-

sche in plaats van echte diamanten in zijn brandkast heeft en straks in de kluis van de bank opbergt. Verder keeren Baxter en Sullivan met de kous op den kop naar huis terug, hetgeen wel goed is voor die heeren, want hoe slim ze ook zijn, kan het geen kwaad, dat ze af en toe eens voelen, dat een ander hun te slim af is. Anders worden ze te verwaand, zie je! Dan heb ik Bratonne weer eens mijn tanden kunnen laten zien, zoodat ik, alles achteraf beschouwd, wel tevreden moet zijn met hetgeen ik heb gedaan.

— Ja Edward, dat vind ik ook — zei Brand, met een ondeugend lachje, — vooral als je zelf zoo'n aardigen duit er van overhoudt.

— Maar Charly, — antwoordde Raffles lachend, — je vergeet heelemaal m'n salaris als 'detective!

Diplome d'honneur 1895
Dubec-Sigaretten.

De volgende aflevering (No. 504) bevat:

DE IVOREN PELIKAAN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.